χίαν εἰς τὸν Σύλλογόν σας·) *Φίλην τῶν Ζῴων* (τί γίνεσαι; γράφε μου λοιπὸν συχνότερα· νέα περὶ τοῦ Ἀνανία σοῦ λέγει ἡ Κυριακή·) *Ἀγνὴν Καρδίαν* (θερμότατα συγχαρητήρια διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Χρυσοῦν Κάλυκα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Νεραϊδολούλουδο* (ἡ ἐπιστολή σου, ὅπως πάντοτε, γαριτωμένη· διόλου ξηρά!) *Ταχυδρόμον τῆς Εἰρήνης* (ὅταν ὁ ἀγοραστὴς τοῦ πρώτου κουπονίου τῆς Μετοχῆς σοῦ στείλῃ δρ. 2,50 νὰ πάρῃ Μετοχὴν, θὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως ἡ σχετικὴ παραγγελία σου·) *Χρυσοῦν Μόσχον* (εἶνε εἰς τὸν τόμον τοῦ 1898·) *Ὄνειρον τῆς Πατρίδος* (λαμπρά!) *Ἀστέρα τῆς Καισαρείας, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* (τέτοια-φλυαρία μοῦ ἀρέσει πολύ· ἐγέλασα μὲ τὸ ἐπεισόδιον τῆς κάλτσας·) *Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν φωτογραφίαν· εἰς τὴν νῆσόν σας ἔχω 30 συνδρομητάς· ἡ Δ'ς Δ. δὲν ἠγόρασε Μετοχήν·) *Κουφιοκάρυδο* (τὸ πιστεύω·) *Λέανδρον* (τὴν γνώμην μου θὰ ἴδῃς εἰς τ' ἀποτελέσματα·) *Γόνδολαν τῆς Βενετίας* (ὄχι, δὲν σοῦ ἀπήντησαν ἀκόμη· ἀλλὰ ἔχε ὑπομονήν·) *Μέλανα Ἀετὸν* (διάβατε τὸν ὁδηγὸν διὰ νὰ ἴδῃς πῶς στέλλονται αἱ λύσεις·) *Ἠλιόλουστον Πρωΐαν* (νὰ μὴ τὸ ἀλλάξῃς·) *Ρομφαίαν τοῦ Λόγου, Ποιητὴν τοῦ Παρνασσοῦ* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Ὀρεινὸν τῆς Ἀλβανίας* (διὰ τοῦ Αὐστριακοῦ Ταχυδρομείου ἠμπορεῖτε νὰ στέλλετε ἐπιταγάς·) *Ἐνθουσιώδη Ἕλληνα* (τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου· ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως τὴν 27 Φεβρ.) *Ἀλταὴρ* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *18 Μαρτίου* θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν, Δέσμη 25 τετραδίων μὲ ἐξώφυλλον καὶ πίνακα φρ. 3,— Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,— Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,— Ἕκαστον τετράδιον φρ. 0,15

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου φρ. 1.50.

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φ.3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικοὶ διάλογοι *(Κουρτίδου)* Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὑπὲρ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδετον φρ. 3,50. χρυσόδετ. φρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἔμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Μαΐου

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

196. Λεξίγριφος.

Πρόθεσις, φθόγγος μουσικῆς καὶ νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Ἥρως κάμουν παρευὺς τὸ ὄνομα, ἀρχαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατατράκ

197. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε Μῖ καὶ βάλε Νῖ
Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴ στιγμὴ
Τὸ μυστήριον νὰ λείψῃ
Καὶ μιὰ πόλις νὰ προκύψῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χάμψας

198. Αἴνιγμα.

Μὲ πέντε μέλη πῶχω
Εἶμαι γνωστὸ νησί·
Πόδια καὶ μέση ἂν λείψῃ,
Θὰ μείνῃς μόνος σύ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φλοίσβου τῆς Θαλάσσης

199. Ζῆτα.

+ + + + +	=	Σοφός.
* * * + *	=	Ἰχθύς.
* * + * *	=	Ποταμός.
* + * * *	=	Ἐπίθετον.
+ + + + +	=	Νῆσος.

Ἡ διαγώνιος σχηματίζει ἄνθος.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Κάβουρα

200. Ἐπιγραφή.

Γ Σ Ο
Ο Α Β
Τ Ρ Ε
Υ Π Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρεως

201. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.

Ἀφαιρῶν τρία γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ καθ' ἣν εὑρίσκονται σειράν, σχηματίσε γνωμικόν.

Ἤμαρ, ἐλπίς, πόσος, ἱστός, ἐσθίω, μένος, πίναξ, ἀσπίς.

Ἐστάλη ὑπὸ Πομπαίου Ἑρμοῦ

202. Μαγικὰ γράμματα.

Τῇ παρενθέσει δύο γραμμάτων καὶ μόνων, ὁσασδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένων, ἀλλὰ πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς τὴν κατωτέρω σειρὰν λέξεων (ἀδιάφορον ἂν εἷς τινας δὲν χρειάζονται καὶ τὰ δύο γράμματα,) σχηματίζεται φράσις: *Οεις-ψαται-σι-κριοις-ολεειν*

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίας Α. Καλλίνσκη

203. Ποικίλη ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν Γοργόνα:

1, Δορυφόρος. 2, Θεά. 3, Ἀρχαία καλλονή. 4, Ἄνθος. 5, Μοῦσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Δοκίμου

204. Μικτόν.

ο-λκς-η-ιμζλ-αιεαι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλταὴρ.

205. Γρῖφος.

Ο ιτ τίς
Ο Φ Ο ιτ τ' ιτ τίς ολ τίς
Ο ιτ τίς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Ἀνατολῆς

Τέλος τοῦ 95ου Διαγωνισμοῦ
Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἄρχεται ὁ νέος

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 7.

79. Φρύνιχος (φρήν, ἦ/ος.)—80. Ἀννίβας (ἄν, νῖ, βάς.)—81. Φόρος-ροφός.—82. Ἴσως.

83. Φ Α Ι Δ Ω Ν (οὐραΝΩ ΔΙ \Φόρου...)
Α Α Ρ Ω Ν (μιάΝ ΩΡΑ Ἀξιζει...)
Ι Ρ Α Ν (λυχΝΑΡΙ...)
Δ Ω Ν (εΝΩ Διδάσκεις...)
Ω Ν (εὐγΝΩμων...)
Ν (Νόει...)

84—85. 1, Ὄχθη, Ὄχη, Ὄχης, ὄσης, ἴσης, Ἴδης, Ἅδης, Ἄτης, Ἄτη, Οἴτη, κοίτη. 1, *Λίμνη*, λίμης, λίμνας, λίμας, λάμας, λάμα, ἅμα, ὅμμα, ὅσα, ὅσας, ὅσος, νόσος, νῆσος.—86. Ἑπτὰ ἐν ὅλῳ, ἤτοι: πατέρας, μητέρα, ἡ κόρη των, ὁ γαμβρός των καὶ τὰ τρία παιδιὰ τῆς κόρης των.—87. (Καταργεῖται, διότι κατὰ λάθος ἐτυπώθη *ἰνδικὸν* πτηνὸν ἀντὶ *ᾠδικόν*.)—88. Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ μαθαίνεις τὴν ἀλήθεια. — 89. *Ἡ Τροία διὰ δόλου ἐνικήθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.* (Ἰ τρία διὰ δόλου ἐν οἴκοι-θῇ ὑπὸ τόνε-λνῆν.) — 90. Ὑπάρχει ἕνα κοριτσάκι ποῦ παίζει μὲ τὰ ξύλα· τὸ χεράκι του τὸ δεξιὸν σχηματίζει ἀκριβῶς τὸ αὐτὶ τοῦ ξυλᾶ· τοῦτο δὲ ἀρκεῖ διὰ νὰ τὸν ἰδῆτε ὁλόκληρον, ὅπως φαίνεται ἐὰν ἡ Εἰκὼν ἀναστραφῇ.— (Καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 76 Ἄσκησις, τῆς ὁποίας ἐδημοσιεύθη ἡ λύσις, καταργεῖται ὡς λανθασμένη, διότι ἡ λέξις *δασεῖα* ἔχει τρεῖς συλλαβάς, ἐνῷ ἐκεῖ ἐχρειάζετο τετάρτη συλλαβή.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 10· Ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ αἱ τιμαὶ ἐννοοῦνται εἰς χρυσόν. Ἀγγελίαι στελλόμεναι ἄνευ τοῦ ἀντιτίμου, ἢ μὲ τὸ ἀντίτιμον ἐλλιπές, δὲν δημοσιεύονται].

Ἕνεκα δικαιολογημένων λόγων ἠναγκάσθην ν' ἀλλάξω ψευδώνυμον.—*Αἴγλη τῆς Ἑλλάδος.* (5'—43)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια τοποθεσιῶν καὶ καλλονῶν πανταχόθεν. Τὸ γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνος.—Constantin N. Krania, Café «Panderma» sur Quais, Galata, Constantinople. (5'—44)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα καλλιτεχνικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Προτιμῶ τοποθεσίας καὶ θαλασσογραφίας. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη.—Antony M. Mougias, 130 Tremont st., Boston Mas (America). (5'—45)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια μετὰ συνδρομητριῶν διὰ ψευδωνύμου ἢ ὀνόματος. — Λέανδρος, poste-restante, Πειραιεύς. (5'—46)

Ζητῶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ Π. Χ. Γεωργιάδου.—Ἄγγελος Αὐγερινός. (5'—47)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ. Καλύτερον βραβεύσω μὲ 50 δελτάρια. — *Οὐδείς.* (5'—48)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα μετὰ τῆς Κρήτης, Σερβίας, Βουλγαρίας, Ἑλλάδος νέων Ὀλυμπιακῶν.—*Μιχαὴλ Χάννας,* Λευκωσία (Κύπρου). (5'—49)

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ ἐτυπώθη καὶ στέλλεται ὁλονὲν εἰς τοὺς δικαιουμένους νὰ τὴν λάβουν. Ὑπενθυμίζεται *ἀκόμη μίαν φορὰν,* ὅτι οἱ ἐγγράφοντες συνδρομητὰς δύνανται νὰ στείλουν τὰς παραγγελίας των μέχρι τῆς 31 Μαρτίου: πρὸς τὸν κ. Γρηγόριον Ξενόπουλον, ὁδὸς Εὐριπίδου 38, εἰς Ἀθήνας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν; Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0.25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος *Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἀπριλίου 1906* *Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 18*

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἐκεῖ οἱ δύο φίλοι ἐπεσκέφθησαν καθ' ὅλας του τὰς λεπτομερείας τὸ νέον σκάφος, τὸ ὁποῖον εἶχε ναυπηγηθῇ κατὰ τὰ σχέδια καὶ τὰς ὁδηγίας τοῦ ἰδίου Ροβέρτου Σουρκούφ.

Υἱὸς ἐφοπλιστοῦ, ὁ καταδρομεὺς ἐκεῖνος εἶχε τρόπον τινὰ θηλάσῃ μαζὶ μὲ τὸ γάλα τῆς μητρός του, τὴν κλίσιν πρὸς τὸ ναυτικὸν ἐπάγγελμα. Εἶχε διδαχθῇ ἀπὸ τὰ παιδικά του χρόνια τὴν τέχνην τοῦ ναυπηγοῦ εἰς τὰ νεώρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ πατέρας του ἐπρομηθεύετο τὰ καλλίτερα καὶ ταχύτερα σκάφη του.

Κατὰ τοὺς χρόνους μάλιστα τῆς πρώτης του νεότητος ἦσαν ἀφορμὴ διαρκοῦς ἀνησυχίας διὰ τὴν οἰκογένειαν Σουρκοὺφ τὰ συχνὰ καὶ ἀπρόοπτα *κανόνια* τοῦ μικροῦ Ροβέρτου ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸν ἀπέβαλαν ἐπὶ τέλους. Ἂν δὲν εἶχε σαγηνευθῇ ὁ μικρὸς οὔτε μὲ τὰ λατινικὰ οὔτε μὲ τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, ἦτο ὅμως πρῶτος καὶ καλλίτερος εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις καὶ εἶχεν ἀποκτήσῃ τελείαν γνῶσιν τῆς ναυπηγικῆς.

Καὶ τὴν ἀπόδειξιν τούτου ἔδωκεν ὅταν ἤρχισε νὰ ναυπηγῇ τὸ νέον σκάφος μὲ τὸ ὁποῖον ἐσκόπευε νὰ διατρέξῃ τὰ πελάγη. Διὰ νὰ ἐνθυμίζῃ δὲ εἰς τὸν κόσμον τὴν ἀδράνειάν του, τὴν ὁποίαν ἐπροκάλεσεν ἡ εἰρήνη τῆς Ἀμιένης, καὶ μάλιστα τὴν φήμην περὶ τοῦ θανάτου του, ἡ ὁποία ἐπιμόνως εἶχε κυκλοφορήσῃ, ἔδωκεν εἰς τὸ νέον σκάφος τὸ βαρυσήμαντον ὄνομα *Βρυκόλαξ*, θέλων μὲ αὐτὸ νὰ δηλώσῃ ὅτι ὁ νεκραναστημένος Σουρκοὺφ θὰ ἦτο περισσότερον ἐπίφοβος παρὰ ὁ ζωντανὸς Σουρκούφ.

Ὁ *Βρυκόλαξ*, πλοῖον μήκους 68 μέτρων, ἐκτοπίσματος 3,000 τόνων, εἶχε τὸ σκάφος στενόμακρον, μὲ τὴν πρῶραν βαθυλωτὴν καὶ ἐπιμήκη, μὲ ἰσχνὰς παρειὰς καὶ εὐρέα ἰσχία. Ἡ *καρένα* του, κατὰ σύστημα, τὸ ὁποῖον βραδύτερον ἐφηρμόσθη εἰς τὰ ταχύπλοα ἐφόλκια, ἦτο βαθυτέρα εἰς τὴν πρῶραν παρὰ εἰς τὴν πρύμνην, εἰς τρόπον ὥστε ἡ πρύμνη του ἐφαίνετο ὅτι ἁπλῶς ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ὕδατος.

Τριπλοῦς ἐξώστης ἐστόλιζε τὸ ποδόστημά του, ἐνῷ τὸ πρόστεγον τῆς πρώρας ἐπροστατεύετο μὲ μαδέρια θωρακισμένα μὲ χαλύβδινα ἐλάσματα· ἦτο δὲ καὶ αὐτὴ καινοτομία, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ νεαρὸς ναυτικὸς ἐφαίνετο προμαντεύων τὴν ναυπηγικὴν τοῦ μέλλοντος.

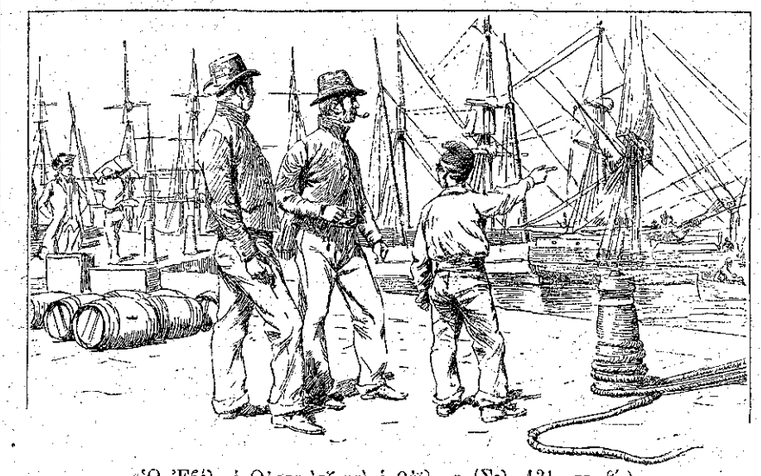

«Ὁ Ἐδέλ, ὁ Οὐσταρὶτζ καὶ ὁ Οὐίλ...» (Σελ. 131, στ. β'.)

Οἱ τρεῖς ἱστοὶ ἦσαν γυρτοὶ πρὸς τὰ ἐμπρὸς διὰ νὰ φέρουν ἐκεῖ ὅλην τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀνέμου καὶ νὰ προλαμβάνουν συγχρόνως τὰς θραύσεις, αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ἀντίστασιν. Τὰ δύο καταστρώματά του ἐσχημάτιζαν πυροβολεῖα· ἐπάνω δὲ εἰς αὐτὰ ἦσαν τὸ πρόστεγον καὶ τὸ ἐπίστεγον, εἰς τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο τὰ ἐνδιαιτήματα τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τοῦ πληρώματος.

Τὸ πλήρωμα ἄλλως τε ἐπρόκειτο νὰ ναυτολογηθῇ μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν.

— Βλέπεις, ἔλεγεν ὁ Σουρκοὺφ πρὸς τὸν Κλαβαγιάν, ἔχω σαφεῖς καὶ ὡρισμένας ἰδέας εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα. Οἱ καλλίτεροι ναῦται τοῦ κόσμου εἶνε οἱ Βρετόνοι. Κατόπιν ἔρχονται οἱ Βάσκοι καὶ οἱ ναῦται τῶν παραλίων τῆς Φλάνδρας. Οἱ ναῦται τῆς Μεσογείου ἔχουν τόσην ζωηρότητα καὶ εὐθυμίαν ὥστε εἶνε πολύτιμοι εἰς τὸ πλήρωμα, ὅπου ὑπηρετοῦν. Θὰ προσπαθήσω λοιπὸν νὰ συναθροίσω εἰς τὸ ἰδικόν μου πλήρωμα ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνδέχεται νὰ μὴν εὕρω ὅσους θέλω ἀπὸ αὐτούς, θὰ τοὺς ἀναπληρώσω μὲ μαύρους, μὲ Ἰνδοὺς καὶ μὲ Μαλαίους, οἱ ὁποῖοι ὅταν γυμνασθοῦν καλὰ καὶ ἔχουν καλὰ στελέχη, γίνονται καὶ αὐτοὶ ἀρκετὰ καλοὶ ναῦται.

Ἤρχισαν λοιπὸν τὰς ἀναζητήσεις διὰ νὰ σχηματίσουν τὰ πληρώματα ποῦ ἤθελαν. Καὶ οἱ δύο πλοίαρχοι ἐχρησιμοποίησαν τὰς ὀλίγας πρὸ τοῦ ἀπόπλου των ἑβδομάδας ὅσον ἦτο δυνατὸν καλλίτερον πρὸς τὸ συμφέρον τῆς συντροφικῆς των ἐπιχειρήσεως.

Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἀπησχολημένος μὲ τὰ καθήκοντά του ὡς κυβερνήτου, ὁ Ἰάκωβος Κλαβαγιὰν δὲν ἐλησμονοῦσε

Τυπογραφεῖον Π. Δ. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 9.—Στοὰ Πάππου.

τὸν μικρόν του φίλον Γουλιέλμον Τερνάν.

Ὁ Οὐίλ εἶχε τώρα κλείσῃ τὰ δώδεκα, γνωρίζομεν δὲ ὅτι ἀρκετὰ μαρτυρικὸν ἦτο τὸ βάπτισμά του ὡς θωρακίτου· ἑπομένως εἶχε συνηθίσῃ πλέον μὲ τὴν θάλασσαν.

Ὑπελείπετο τώρα νὰ κάμῃ καὶ τὴν πολεμικήν του μαθητείαν, καὶ αὐτὴ βεβαίως δὲν ἦτο ἡ εὐκολωτέρα.

Νέος ἐνδοιασμὸς ἐκυρίευσε τότε τὴν ψυχὴν τοῦ νεαροῦ μαρκησίου, ἐνδοιασμὸς ἀντάξιος τῆς μεγάλης λεπτότητος τῶν αἰσθημάτων, τῆς ὁποίας τόσα δείγματα εἶχε δώσῃ ἤδη εἰς τὴν οἰκογένειαν Τερνάν. Ἐσκέφθη, ἂν εἶχε πράγματι τὸ δικαίωμα νὰ παρασύρῃ ἐκεῖνο τὸ παιδάκι εἰς τὰς περιπετείας τοῦ πολυταράχου ἐπαγγέλματός του καὶ νὰ τὸ ἐκθέσῃ εἰς τόσον φοβεροὺς κινδύνους. Ἐφώναξε λοιπὸν τὸν Γουλιέλμον καὶ ἠθέλησε νὰ τοῦ κάμῃ σοβαρὰς ἐρωτήσεις.

Ὁ μικρὸς ἐμάντευσεν ἀμέσως, ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ φίλου του, ὅτι νέαι ἀμφιβολίαι εἶχαν κυριεύσῃ τὸ πνεῦμά του. Ἐστάθη λοιπὸν ὀρθὸς ἐνώπιόν του, μὲ τὴν καρδίαν του σφιγγομένην ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν, καὶ ἐτήρησε σιγήν, ἡ ὁποία ἐν τούτοις ἐπρόδιδε τὴν ἀγωνίαν του.

— Γουλιέλμε, ἤρχισεν ὁ Ἰάκωβος Κλαβαγιάν, πλησιάζει ἡ ὥρα ποῦ θὰ κάμωμε πανιά. Καί, ἐνῷ πρόκειται ν' ἀναχωρήσωμεν, ἐγὼ διστάζω νὰ σὲ πάρω μαζί μου.

— Διστάζετε; ἐψιθύρισεν ὁ Οὐίλ. Διατὶ διστάζετε;

Καί, ἐπειδὴ ὁ μαρκήσιος ἔμενε σιωπηλός, ὁ μικρὸς ἐξηκολούθησε:

— Μήπως δὲν εἶσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμένα; Μήπως ἔκαμα τίποτε κακό;

— Ὄχι, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Ἰάκωβος. Δὲν ἔχω παρὰ ἐγκώμια νὰ σοῦ κάμω.

— Διατὶ λοιπὸν δὲν θέλετε νὰ μὲ πάρετε;

— Δὲν εἶπα ὅτι δὲν θέλω, Οὐίλ. Εἶπα ὅτι διστάζω.

— Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε τὸ ἴδιον, καλέ μου φίλε. Διατὶ διστάζετε;

Ὁ μαρκήσιος ἦτο ὀρθός. Διεσκέλιζε τὸ δωμάτιον μὲ βήματα μεγάλα, μὲ τὰ χέρια του πιασμένα ὀπίσω, ἐφαίνετο δὲ καθαρὰ ὅτι ἦτο ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀμηχανίας.

— Πλησιάζει ἔτος ποῦ ἔφυγα ἀπὸ τὰς Ἰνδίας, ἐξηκολούθησεν ὁ Οὐίλ, καὶ ἡ ἀπόφασίς μου δὲν ἐσαύλευσε διόλου. Τώρα περισσότερον ἀπὸ πρῶτα, θέλω νὰ γίνω ναυτικός. Σᾶς ἔχω βεβαιώσῃ δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ὁ Ἰάκωβος ἐστάθη ἀπέναντί του, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ τὸν ἐκύτταξε καλὰ κατὰ πρόσωπον.

— Νὰ γίνῃς ναυτικός, αὐτὸ θέλω ν' ἐγώ, Οὐίλ. Ἀλλὰ ναυτικὸς δὲν θὰ εἰπῇ καταδρομεύς.

— Τί θὰ εἰπῇ, λοιπόν; ἠρώτησεν ἀφελῶς ὁ μικρός.

Ἡ ἐρώτησις ἦτο τόσον φυσική, τόσον ἀπροσποίητος, ὥστε ὁ Ἰάκωβος ἐξέσπασε στὰ γέλια:

— Δὲν τὸ ἔχεις συλλογισθῇ ποτέ; ἠρώτησε. Δὲν ἔκαμες ποτέ σου τὴν σκέψιν ἂν ὑπάρχουν ἢ ὄχι ναυτικοὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης; καὶ εἰς τί χρησιμεύουν;

— Μὲ συγχωρεῖτε! Ἔχω κάμῃ αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου. Γνωρίζω πολὺ καλὰ ὅτι ὑπάρχουν ναυτικοὶ καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν εἶνε πόλεμος, καὶ δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται ν' ἀμφιβάλλω δι' αὐτό, ἀφοῦ μάλιστα τὸ πρῶτό μου ταξεῖδι ἔχει γίνῃ μὲ ἐμπορικὸν πλοῖον.

— Λοιπόν! ἔδωκες τώρα μόνος σου, Οὐίλ, τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησίν σου.

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, καλέ μου φίλε, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κάμνω λάθος. Δὲν θέλω νὰ γίνω ἐμπορονάυτης.

— Πῶς; Δὲν θὰ εἶσαι εὐχαριστημένος νὰ περιτρέχῃς τὴν θάλασσαν ὡς θαλασσοπόρος ἐξ ἐπαγγέλματος, νὰ βλέπῃς διάφορα μέρη, ν' ἀναπνέῃς τὸν καθαρὸν ἀέρα τοῦ πελάγους;

— Ἔχει κανεὶς αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν χωρὶς νὰ εἶνε ἐμποροναύτης μόνον.

Ὁ Ἰάκωβος ἠσθάνθη πραγματικὴν στενοχωρίαν. Ἔβλεπεν ὅτι δὲν εὕρισκεν ἐπιχειρήματα διὰ ν' ἀπαντήσῃ. Ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλον ἓν κάθισμα εἰς τὸν μικρὸν καὶ τοῦ εἶπε μὲ γλυκὺν τόνον:

— Κάθησε ἐκεῖ καὶ ἄκουσέ με προσεκτικά. Θὰ μὲ ἐννοήσῃς καλλίτερα. Τὸ ἐννοῶ πολὺ καλά, ὅτι δὲν θέλεις νὰ γίνῃς ναύτης διὰ νὰ μεταφέρῃς βαρέλια μὲ κρασί, σάκκους μὲ μπαχαρικὰ καὶ δέματα ἀπὸ βαμβάκι. Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἕνας ἄλλος τρόπος νὰ γίνῃς ναυτικὸς καὶ νὰ συμμερισθῇς τὴν δόξαν τῆς ναυτικῆς ζωῆς.

— Βεβαίως, διέκοψεν ὁ μικρός, αὐτὸς ὁ τρόπος εἶνε νὰ μείνω ἐλεύθερος σὰν ἐσᾶς, δηλαδὴ καταδρομεύς, καὶ νὰ πολεμῶ καθημερινῶς μὲ τοὺς Ἄγγλους.

Νέον μειδίαμα ἀνέτειλεν εἰς τὰ χείλη τοῦ Ἰακώβου Κλαβαγιάν.

— Λοιπόν, εἶπε, κατὰ τὴν ἰδέαν σου, δὲν ὑπάρχουν παρὰ δύο εἴδη ναυτικῶν: οἱ καταδρομεῖς, καὶ ἐκεῖνοι ποῦ δὲν εἶνε καταδρομεῖς. Αὐτὸ δὲν ἐννοεῖς;

Καί, ἐπειδὴ τὸ ἀγόρι ἀπεκρίνετο «ναί» διὰ τῆς κεφαλῆς, ὁ Ἰάκωβος ἐξηκολούθησε:

— Λοιπόν! ὑπάρχει καὶ ἕνας ἄλλος τρόπος διὰ νὰ εἶνε κανεὶς ναυτικός, καὶ μάλιστα, διὰ νὰ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν, ὁ καλλίτερος, ἂν ὄχι ὁ μοναδικὸς τρόπος διὰ νὰ γίνῃ ἔνδοξος ναυτικός.

Ὁ Γουλιέλμος ἤνοιξε μὲ ἀπορίαν τὰ μάτια του.

— Θὰ τὸ ἐννοήσῃς ἀμέσως, ἐπρόσεν ὁ μεγάλος φίλος του. Ἡμεῖς οἱ καταδρομεῖς εἴμεθα καταδρομεῖς, διότι εἶνε δυνατὸν νὰ γίνωμεν τίποτε ἄλλο. Εἴμεθα οἱ ἄτακτοι τῆς θαλάσσης, λιγάκι παραπάνω ἀπὸ τοὺς πειρατάς, μὲ μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι πολεμοῦμεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ ὅτι ἔχομεν πρὸς τοῦτο ἐπίσημον ἄδειαν τῆς κυβερνήσεως. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει τοὺς Ἄγγλους νὰ μᾶς φέρωνται ὡς νὰ ἤμεθα πραγματικοὶ λῃστοπειραταί, καί, ἂν ἔχωμεν τὴν ἀτυχίαν νὰ συλληφθῶμεν αἰχμάλωτοι, μᾶς κρεμοῦν εἰς τὰς κεραίας τῶν πολεμικῶν των πλοίων ἢ μᾶς στέλνουν νὰ σαπίσωμεν εἰς τὰ κάτεργά των... Οἱ ἀληθινοὶ ναῦται, αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι, ἂν πιασθοῦν, θεωροῦνται πραγματικῶς ὡς αἰχμάλωτοι πολέμου, εἶνε ὅσοι ὑπηρετοῦν εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα τοῦ Κράτους. Αὐτοὶ εἶνε οἱ τακτικοί. Αὐτοὶ ὑπακούουν εἰς ὡρισμένας διαταγάς, ἔχουν ἀξιωματικοὺς σπουδασμένους εἰς τὰς ναυτικὰς σχολάς, ἔχουν μεγάλα πλοῖα μὲ κανόνια μεγάλα καὶ ναυμαχοῦν μὲ τὸν ἐχθρόν, ἔχοντες ὅλα τὰ στρατιωτικὰ προνόμια.

— Καί, ἠρώτησεν ὁ Οὐίλ, αὐτοὶ εἶνε καλλίτεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους;

Ὁ Ἰάκωβος Κλαβογιὰν ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἄφωνος, συγχυσμένος μὲ τὴν ἀλλόκοτον αὐτὴν ἐρώτησιν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐμάντευεν, ὅτι ἐκρύπτετο κάποια εἰρωνεία.

— Τί ἐννοεῖς μὲ τὴν λέξιν «καλλίτεροι»; ἠρώτησε.

— Θέλω νὰ μάθω ἂν αὐτοὶ εἶνε ἀνδρειότεροι, ἂν γνωρίζουν καλλίτερα τὴν τέχνην των.

— Μά, βέβαια! πρέπει νὰ τὸ ὑποθέτῃς, ἀφοῦ αὐτοὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς σπουδάζουν.

— Λοιπόν, πῶς συνέβη ν' ἐνικήθησαν αὐτοὶ δύο φοράς, εἰς τὸ Ἀβουκίρ καὶ εἰς τὸ Τραφαλγάρ, ἐνῷ οὔτε ὁ Σουγκοὺφ οὔτε σεῖς ἔχετε νικηθῇ ποτέ; ἀντέπεν ὁ Οὐίλ.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ *Πέτρου Μαέλ.*)

ΤΟ ΧΡΕΟΣ

Μίαν φοράν, ἕνας ἄνθρωπος ἐδανείσθη—πρᾶγμα ποῦ συμβαίνει πολὺ συχνὰ—χρήματα ἀπὸ ἕνα φίλον του. Πολὺς καιρὸς ἐπέρασε, καὶ ὁ χρεώστης δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του. Ἦλθεν ὅμως καὶ μία ἡμέρα, ἡμέρα εὐλογημένη, ποῦ ἐπῆρε μεγάλην κληρονομίαν ἀπὸ ἕνα γέροντα καὶ μακρυνὸν συγγενῆ του, καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐκύτταζε πῶς νὰ τιμήσῃ τὴν νέαν του κατάστασιν, πῶς νὰ κτίσῃ καὶ νὰ ἐπιπλώσῃ ὡραῖα τὸ σπίτι του, πῶς νὰ

φαίνεται εἰς τὸν κόσμον ὡς ἄνθρωπος ποῦ ἔχει περιουσίαν.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ἐχρειάσθησαν πολὺν καιρὸν καὶ ἔβαλαν τὸν φίλον μας εἰς πολλὰς φροντίδας. Δι' αὐτό, ὅταν συνέβαινε νὰ συναντηθῇ εἰς τὸν δρόμον μὲ τὸν δανειστήν του, ἐστέκετο μίαν στιγμὴν καὶ τοῦ ἔλεγε:

— Ἔννοια σου, καὶ δὲν σὲ ἐλησμόνησα...

Καὶ ἀμέσως ἔφευγε τρεχάτος, διὰ νὰ προφθάσῃ τὰς πολλὰς του ἀσχολίας. Ἔλεγε ἀπὸ μέσα του ὅτι ὁ λόγος μόνον ἑνὸς τόσον πλουσίου καὶ ἀξιοπίστου χρεώστου ἦτο ἀρκετὸς διὰ τὸν φίλον του τὸν δανειστήν.

Ἐπὶ τέλους ἡ πρώτη *φούρια* τῆς χαρᾶς ἡσύχασεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ κληρονόμου. Καὶ ἀνεπαύετο πλέον μὲ τὴν εὐτυχίαν του καὶ τὰ πλούτη του, ὅταν μίαν νύκτα, ἐνῷ ἐκοιμᾶτο, τοῦ ἐφάνη ὅτι ἕνα χέρι εἶχεν ἔλθῃ καὶ ἔξυνε τὸ μέτωπόν του.

Ἐξύπνησεν ἀμέσως τρομαγμένος.

— Τί σημαίνει αὐτό; ἐφώναξε· θαρρεῖς καὶ ἦτο τὸ χέρι τοῦ φίλου μου, ποῦ ἔρχεται διὰ νὰ μοῦ τὸν ἐνθυμίσῃ. Αὔριον τὸ πρωί, ἡ πρώτη μου δουλειὰ θὰ εἶνε νὰ ἐξοφλήσω τὸ χρέος μου.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, τὸ βράδυ, πάλιν ἐκεῖνο τὸ χέρι ἔξυνε τὸν χρεώστην εἰς τὸ μέτωπον.

— Ἀ! μὰ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται! ἐφώναξεν αὐτός. Ἐλησμόνησα σήμερα τὸν δανειστήν μου, αὔριον ὅμως...

Πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι πάλιν τὸν ἐλησμόνησε, διότι τὸ χέρι ἐπέστρεψε καὶ τὴν ἄλλην νύκτα. Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὅλοι οἱ γνωστοί του, ὅσοι τὸν ἔβλεπαν εἰς τὸν δρόμον, τὸν ἐρωτοῦσαν τί ἦτο ἐκεῖνο τὸ κόκκινο σημάδι ποῦ εἶχε εἰς τὸ μέτωπον.

Ὁ φίλος μας ἐπείσμωσε τότε.

— Ἀ! εἶπε· δὲν ἐννοῶ νὰ ὑποταχθῶ ἔτσι εὔκολα εἰς τὴν βίαν· θὰ πληρώσω, ὅταν μοῦ ἀρέσῃ. Σήμερον ὅμως ὄχι, διὰ νὰ ἰδῶ ἂν θὰ μ' ἐνοχλήσῃ πάλιν τὸ χέρι.

Τὸ χέρι ἦλθε πάλιν, καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν ἡ φαγοῦρα ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε ὁ καλός μας χρεώστης ἔχασε τὴν ὑπομονήν του, ἐτινάχθη ἐπάνω, ἐφόρεσεν ὅτι εὑρῆκεν ἐμπρός του, καὶ ἔτρεξε νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν δανειστήν του.

— Εἶσαι ἀληθινὰ πολὺ παράξενος ἄνθρωπος! τῷ εἶπε. Εἶνε τρόπος αὐτὸς νὰ μὲ καταδιώκῃς ἔτσι γιὰ τόσο μικρὸ ποσόν; Θὰ σοῦ τὸ ἔδιδα ἑκατὸ φορές, ἂν μοῦ τὸ ἐζητοῦσες.

— Σὲ καταδιώκω! ἀπήντησε μὲ ἀπορίαν ὁ δανειστής. Μὴ τυχὸν βλέπεις ὄνειρα μὲ δικαστικοὺς κλητῆρας; Ἐγὼ εἰδησιν δὲν ἔχω. Ἂν ὅμως, φίλε μου, τὸ χρέος σου ἔρχεται, ἐν ἀγνοίᾳ μου, καὶ σὲ κάμνει νὰ τὸ ἐνθυμῆσαι, ἐγὼ δὲν εἶμαι διόλου δυσηρεστημένος.

— Καὶ θὰ μείνῃς μάλιστα πολὺ εὐχαριστημένος, εἶπεν ὁ χρεώστης.

Καὶ ἐμέτρησεν εἰς τὸν δανειστήν του τὰ χρήματα.

Ἐπέστρεψε τότε εἰς σπίτι του, καὶ ἐκοιμήθη ὕπνον ἥσυχον, χωρὶς διακοπήν, ἕως τὸ πρωί.

Ὅταν ἐξύπνησε, τὸ κόκκινο σημάδι εἶχε χαθῇ ἀπὸ τὸ μέτωπόν του, καὶ μόνον μία δυνατὴ καταρροὴ τῆς μύτης τὸν ἔκαμεν ἀρκετὰς ἡμέρας νὰ συλλογίζεται ὅτι εἶνε κίνδυνος νὰ κρυολογήσῃ ἐκεῖνος ποῦ ἀναγκάζεται ἀπὸ τὴν συνείδησίν του νὰ σηκωθῇ τὴν νύκτα καὶ νὰ τρέξῃ διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΠΟΙΟΣ ΑΓΑΠΑ...

Ἀγαπητοί μου,

ΝΑΣ συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως, ἐγγραφεὶς εἰς τὴν «Μαργαρίταν Στέφα», μὲ παρεκάλεσε νὰ τοῦ γράψω ἐπὶ τοῦ ἀντιτύπου ποῦ θὰ τοῦ ἔστελλα, ὀλίγας λέξεις μὲ τὸ χερί μου διὰ νὰ τὰς ἔχῃ ὡς ἐνθύμησιν. Ἡ ἐπιστολή του μὲ ἠῦρε μέσα εἰς τὴν φασαρίαν τῆς διεκπεραιώσεως· τὸ δωμάτιόν μου ἦτο γεμάτον βιβλία καὶ τὸ κεφάλι μου γεμάτον φροντίδας. Ὅλος ἐκεῖνος ὁ σωρὸς τοῦ τυπωμένου χαρτιοῦ ἔπρεπε νὰ χωρισθῇ, νὰ πακεταρισθῇ, νὰ δεθῇ, νὰ γραμματοσημαρισθῇ, νὰ γραφῇ εἰς τὸ βιβλίον τῶν συστημένων, νὰ μπῇ στὸ σάκκο, νὰ σταλῇ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον... Δὲν θὰ ἤθελα κανεὶς νὰ εἶνε οὔτε ψύλλος στὸν κόρφο μου ἐκείνη τὴν ὥρα... Καὶ ὡς νὰ μὴ ἔφθαναν ὅλ' αὐτά, ἔπρεπε ἀκόμη νὰ εὕρω τὸ ἀντίτυπον τοῦ *Πτερωτοῦ Ὀνείρου*, νὰ τὸ ἀνοίξω, καὶ νὰ σκεφθῶ διὰ νὰ γράψω εἰς τὴν πρώτην σελίδα μίαν σκέψιν... Εἰς τὴν ἀρχὴν εἶπα: ἄ μ' αὐτὸ σήμερα εἶνε ἀδύνατον!

Ἀλλ' ἡ παράκλησις ἦτο γραμμένη μὲ τόσον εὐμορφον τρόπον, ἐμαρτυροῦσε τόσην ἀγάπην, τόσην τρυφερότητα, ὥστε θὰ ἦτο μεγάλη ἀγένεια ἐκ μέρους μου νὰ μὴ τὴν εἰσακούσω... Ὄχι, εἶπα· ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ χαθῇ τὸ ταχυδρομεῖον ποῦ φεύγει μετ' ὀλίγον, τὸ ἀντίτυπον τοῦ *Πτερωτοῦ Ὀνείρου* πρέπει νὰ τῷ σταλῇ μὲ μίαν σκέψιν ἰδιόχειρον. Καὶ τὸ ἐξεχώρισα, καὶ τὸ ἐκράτησα, καὶ ἄρχισα νὰ σκέπτωμαι τί νὰ τῷ γράψω...

Νομίζετε ὅτι εἶνε εὔκολον νὰ γράψῃ κανεὶς μίαν σκέψιν ποῦ νὰ ταιριάζῃ, καὶ μάλιστα εἰς ὥραν ποῦ ἔχει στὸ κεφάλι του τόσας ἄλλας σκέψεις;...

Ἀλλὰ τὸ θέμα μοῦ ἐδόθη ἀπὸ αὐτὴν τὴν περίπτωσιν τοῦ *Πτερωτοῦ Ὀνείρου*· καὶ μετ' ὀλίγον ἀνέκραζα ἐνδομύχως τὸ ἀρχιμήδειον «εὕρηκα». Διατί ὁ συνδρομητὴς αὐτὸς ἐνεγράφετο εἰς τὴν «Μαργαρίταν Στέφα»; Ἀπὸ ἀγάπην. Διατί ἐφρόντισε νὰ μοῦ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλους δέκα, νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ βιβλίου μου; Ἀπὸ ἀγάπην. Διατί μοῦ ἐζητοῦσεν ὡς χάριν νὰ τοῦ γράψω ὀλίγας λέξεις μὲ τὸ χέρι μου; Ἀπὸ ἀγάπην. Τὸ *Πτερωτὸν Ὄνειρον* ἀγαπᾷ... Ἀγαπᾷ ἐμὲ προσωπικῶς; Ὄχι βέβαια· δὲν μὲ γνωρίζει, δὲν μὲ εἶδε ποτέ, ἀμφιβάλλω μάλιστα ἂν εἶδε ποτὲ καὶ τὴν εἰκόνα μου. Ἀλλ' ἀγαπᾷ τὰ ἔργα μου, διότι συνήθισε νὰ μὲ διαβάζῃ. Καὶ γενικώτερον ἀκόμη: ἀγαπᾷ τὰ ἔργα, διότι συνήθισε νὰ διαβάζῃ. Καὶ ἂν θέλετε ἀκόμη, ἀγαπᾷ τὰ ἑλληνικὰ ἔργα, διότι ἑλληνικὰ συνήθισε νὰ διαβάζῃ. Εἶνε φίλος τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας, ὅπως κάθε ἕλλην ἀνεπτυγμένος, μορφωμένος καὶ φιλόπατρις. Δι' αὐτὸ χαρίζει τὴν ἀγάπην του καὶ εἰς ἐμέ, τὸν ἄγνωστόν του καὶ τὸν ἐλάχιστον... Δι' αὐτὸ ἀγοράζει καὶ τὰ βιβλία μου. Δι' αὐτὸ ἐργάζεται ὑπὲρ αὐτῶν, χωρὶς κανένα συμφέρον, χωρὶς τὴν παραμικρὰν ὑστεροβουλίαν, μὲ τὴν ἐνδόμυχον μόνον εὐχαρίστησιν ὅτι κάμνει κάτι καλόν. Καὶ δι' αὐτὸ δὲν ζητεῖ ὡς ἀμοιβήν, παρὰ κάτι ἄυλον καὶ εὐγενές, ποῦ ἡ ἀγάπη του τὸ θεωρεῖ τιμητικόν,—ὀλίγας λέξεις χειρογράφους ἐπάνω εἰς τὸ βιβλίον...

Ὁ κύκλος τῆς Διαπλάσεως ἔχει ἀρκετοὺς ἀπὸ τοὺς πολυτίμους αὐτοὺς φίλους τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας. Καὶ κάθε κύκλος ἔχει ἀπὸ αὐτοὺς ἐπίσης. Εἶνε οἱ ἐκλεκτότεροι, οἱ πνευματικώτεροι, οἱ πλέον ἀνεπτυγμένοι, καί, ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ, οἱ πλέον φιλοπάτριδες Ἕλληνες. Διότι χάρις εἰς αὐτοὺς ὑπάρχει καὶ ζῇ ἡ νεοελληνικὴ φιλολογία. Χάρις εἰς αὐτοὺς γράφονται καὶ ἐκδίδονται βιβλία. Χάρις εἰς αὐτοὺς πολιτογραφεῖται καὶ ἡ σημερινὴ Ἑλλὰς μεταξὺ τῶν πολιτισμένων ἐθνῶν. Διότι πρέπει νὰ γνωρίζετε, ὅτι ἔθνος χωρὶς ἐθνικὴν φιλολογίαν—χωρὶς διήγημα, μυθιστόρημα, ποίησιν, θέατρον κτλ.—δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ πολιτισμένον. Ἡ φιλολογία εἶνε τὸ ἄνθισμα, τὸ κορύφωμα καί, ἂν θέλετε, ὁ καθρέπτης ἑνὸς πολιτισμοῦ. Οἱ ξένοι, ἐχθροὶ ἢ φίλοι, κριταὶ ἢ κηδεμόνες, δὲν μᾶς ἐρωτοῦν μόνον ἂν ἔχωμεν στρατόν, στόλον, βιομηχανίαν καὶ ἐμπόριον· μᾶς ἐρωτοῦν προπάντων ἂν ἔχωμεν κίνησιν καὶ ζωὴν *πνευματικήν*. Αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερον, καὶ ἀπὸ αὐτὸ πηγάζουν ὅλα τὰ ἄλλα...

Ἡ νεοελληνικὴ φιλολογία, ἂν καὶ εἰς τὴν ἀρχήν της, εἶνε ἤδη σημαντική. Ἔχομεν ἀρκετοὺς συγγραφεῖς καὶ ποιητὰς ποῦ θὰ ἔκαμναν τιμὴν εἰς οἱονδήποτε πολιτισμένον ἔθνος. Καὶ ἐν γένει ἡ φιλολογία μας εἶνε πολὺ ἀνωτέρα ἀπὸ τὰς φιλολογίας ἄλλων ἀντιζήλων Κρατῶν, ποῦ κάμνουν σήμερον τόσον θόρυβον... Ἀλλὰ δὲν εἶνε οὔτε ὅσον ἔπρεπε γνωστή, οὔτε ὅσον ἤξιζε δημοφιλής. Οἱ φίλοι, οἱ ἀγορασταὶ τῶν ἑλληνικῶν βιβλίων δὲν εἶνε ἀκόμη πολλοί. Ἄλλοι προτιμοῦν νὰ διαβάζουν ξένα, ἄλλοι δὲν διαβάζουν τίποτε... Ὀλίγοι εἶνε ὅσοι, ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ, προσφέρουν εἰς τὴν πατρίδα των μίαν σπουδαίαν ἐκδούλευσιν, συντείνοντες μὲ τὴν ὑποστήριξίν των εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς φιλολογίας της.

.... Καὶ εἰς τὸ ἀντίτυπον τῆς «Μαργαρίτας Στέφα», τὸ ὁποῖον ἔστειλα πρὸς τὸ *Πτερωτὸν Ὄνειρον*, ὡς συγκεφαλαίωσιν τῶν ἀνωτέρω σκέψεων, ἔγραψα τὰ ἑξῆς:

«Ὅποιος ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του, ἀγαπᾷ καὶ τὴν φιλολογίαν της. Ἡ φιλολογία εἶνε μία μεγάλη ἐθνικὴ δύναμις.»

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.
Ο ΜΕΛΑΝΗΣ ΜΑΝΑΒΗΣ...

Ἔτσι ἐπερνοῦσεν ὁ καιρός.

Ἐπέρασε ὅμως μίαν ἡμέραν καὶ ἕνας ἀστεῖος, ὁ ὁποῖος ἐφώναξε μὲ γέλια δυνατά: — Χά! χά! νὰ ἕνας γατάκος ποῦ κάνει τὸν μανάβη!

Αὐτὰ τὰ λόγια ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ γίνῃ πραγματικῶς μανάβης ὁ *Μελάνης* μας.

Αὐτὸ συνέβη μίαν ἑβδομάδα ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ τὸν εἶχε υἱοθετήσῃ ἡ κυρὰ Λενιώ. Ἡ καλὴ αὐτὴ γρηοῦλα εἶχε μεγαλόσῃ τὸ ἐμπόριόν της. Εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ πωλῇ καὶ διάφορα σαλατικά: ραπανάκια, κάρδαμο, ρόκα, μάραθο, ἄνιθο καὶ μαρουλάκια· ἰδίως μαρουλάκια γιὰ τὰ καναρίνια καὶ γιὰ τὰ ἄλλα μικρὰ πουλάκια.

Εἰς τὸ τραπεζάκι λοιπόν, ποῦ εἶχεν ἁπλωμένα τὰ ματσάκια τῶν χορταρικῶν της—ἕνα στὴν πεντάρα,— ὁ *Μελάνης* μας, ποῦ ἀγαποῦσε τὴν πρασινάδα καὶ τὴν ἐξοχήν, ἀνέβαινε καὶ ἐκαθότανε ἥσυχος σὲ μιὰ γωνίστα. Τὰ ἔβλεπε, καὶ ἐφαντάζετο ἴσως ὅτι ἔκαμνε τὸν περίπατόν του εἰς τὸν κῆπον τῆς μικρούλας κυρίας Ἰσμήνης μαζὶ μὲ τὸ ἀγαπημένο του ἀδελφάκι, τὸν *Γάλα*!

— Μπᾶ! πόσο τὸ κάρδαμο, κὺρ μανάβη;...

Αὐτὴ ἡ ἐρώτησις τὸν ἔκαμε νὰ τιναχθῇ. Εἶδεν ὅτι δὲν ἦτο εἰς τὸν κῆπον, ἀλλὰ ὅτι ἐμπρός του ἐστέκετο ὁ μπακάλης τῆς γειτονιᾶς, ποῦ ἔκαμνε συχνὰ διάφορα χωρατά. Ὁ μπακάλης εἶχε διαλέξῃ ἕνα ματσάκι κάρδαμο, καὶ ἔρριχνε εἰς τὸν *Μελάνη* τὴν πεντάρα.

— Ἀ! εὐγέ σου, ψιψῖνό μου! ἐφώναξε γελαστὴ-γελαστὴ ἡ κυρὰ Λενιὼ Ζεστάκη,—ἐσὺ ἐπούλησες τὸ πρῶτο μάτσο σήμερα .... δικός σου εἶνε ὁ *σεφτές!*

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὅταν εἶδεν ὅτι μὲ αὐτὸ ἔμενεν εὐχαριστημένη ἡ κυρά του, ὁ *Μελάνης* δὲν ἐξεκολλοῦσε ἀπὸ τὸ *μαναβικάκι του*. Ὅλη ἡ γειτονειὰ ἔμαθε πῶς τὸ γατάκι ἐκεῖνο ἔκαμνε τὸν μανάβη, καὶ φαντάζεσθε πιὰ τὴν πελατείαν ποῦ εἶχε. Ὅλοι, μεγάλοι καὶ μικροί—ἰδίως οἱ μικροί,—ἔτρεχαν ἀπὸ αὐτὸν νὰ γοράσουν τὰ σαλατικά των. Καὶ ὁ *Μελάνης* ἐκαμάρονε ἀπὸ μέσα του. Ἔλεγε πῶς ἐκέρδιζε

«Μπᾶ! πόσο τὸ κάρδαμο κὺρ μανάβη;» (Σ.140

μὲ τὸν κόπο του τὸ ψωμί του—ἢ τὸ πλεμονάκι του, ἂν προτιμᾶτε,—κ' ἔτσι δὲν ἐπεβάρυνε μὲ τὸ ἔξοδό του τὴν καλὴ γρηοῦλα, ποῦ τὸν ἐπροστάτευε.

Ἤθελε νὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐφώναζε καὶ τὶς πραγματεῖες του:

— Πάρτε μαρούλια, ραπανάκια, ρόκα καὶ κάρδαμο!...

Ἂν ἠμποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ καὶ αὐτό, ἡ κυρὰ Λενιὼ θὰ ἔκαμνε τὴν τύχην της· θὰ ἐμάζευε παρᾶ μὲ οὐρά, διότι θὰ τὸν ἐπήγαινε τὸν *Μελάνη* εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, καὶ ὁ κόσμος θὰ ἐπλήρονε εἴσοδον—πενῆντα λεπτὰ οἱ μεγάλοι καὶ ἕνα νίκελ εἰκοσαράκι οἱ μικροὶ — διὰ νὰ ἴδοῦν τὸ γατάκι ποῦ ἔκαμνε τὸν μανάβη κ' ἐφώναζε τί ἐπωλοῦσε...

Κρίμα ὅμως! ὁ *Μελάνης* οὔτε ἐφώναζε οὔτε ὡμιλοῦσε. Ἀλλά, καὶ ἂν ἤξευρε νὰ μιλήσῃ, ἡ πρώτη του κουβέντα θὰ ἦτο νὰ ἐρωτήσῃ:

— Μήπως ξέρετε τὸν *Γάλα* μου; Θέλω νὰ μὲ πᾶτε στὸ ἀδελφάκι μου!

(Ἕπεται συνέχεια). Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Εἶχαν φθάσῃ πολὺ κοντὰ εἰς κάτι ποῦ ἐφαίνετο σὰν τοῖχος καλυμμένος μὲ τὴν ἐργασίαν τῶν ἀνθρώπων, τοῖχος μὲ ὡραῖον κόκκινον καὶ κάπως βαθὺν χρωματισμόν. Πραγματικῶς ὅμως δὲν ἦσαν ἐκεῖ παρὰ κομμάτια βράχων σωριασμένα, τὰ ὁποῖα ἔκρυβαν τὸν «κῆπον». Ἡ εἴσοδος εἶχε τὴν ὄψιν πελωρίας πύλης, τῆς ὁποίας τὸ ἄνω μέρος ἦτο σπασμένον, αἱ δὲ δύο παραστάδες, ἡ μία μικρότερα καὶ ἡ ἄλλη μεγαλητέρα, ὡμοίαζαν μὲ βαρεῖς κολοβοὺς κίονας.

Ὁ κόκκινος βράχος τοῦ Κολοράδου εἶνε ὑπερβολικὰ εὔθρυπτος. Ἡ βροχή, ὁ ἄνεμος, αἱ ἐκρήξεις τῶν ἡφαιστείων κατὰ τοὺς μακρυνοὺς αἰῶνας, εἶχαν ἐπιδοθῇ εἰς φανταστικὸν ἔργον μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν κῆπον. Εἰς ἓν ἀπέραντον διάστημα, ἐντελῶς ὁμαλὸν καὶ ἐπίπεδον, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν βουνῶν, ἐδῶ μὲν πολὺ κοντὰ μεταξύ των, ἐκεῖ δὲ ἀραιὰ σκορπισμένοι, εἶνε σωρευμένοι ὀγκόλιθοι, οἱ ὁποῖοι φαίνονται ἀπὸ μακρὰν σὰν ἀγάλματα. Ἀπὸ μακρὰν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ὁρκισθῇ ὅτι βλέπει κανένα ἐξηγριωμένον ταῦρον, ἐκεῖ κάποιαν μορφὴν ἀνθρωπίνην, σὰν μαρμαρωμένην ἀπὸ τὴν ἀλγεινὴν ἀγωνίαν ἢ κυριευμένην ἀπὸ ἄπειρον τρόμον. Ἐνίοτε τὸ κωμικὸν ἀναμιγνύεται μὲ τὸ τραγικόν,—νομίζεις ὅτι βλέπεις κανὲν ζῷον ποῦ κάμνει κουτρουβάλες, ἢ καμίαν γρηοῦλαν θυμωμένην. Ἀπὸ κοντά, αἱ ὁμοιότητες χάνονται· Βλέπεις τὸν βράχον τὸν ἀπελέκητον, τὸν φαγωμένον εἰς πολλὰ μέρη ἀπὸ τὴν βροχήν, καὶ ἀπορεῖς πῶς συνέβη κ' ἐμάντευσες ἐκεῖ κάποιον ἥρωα μαχόμενον ἢ ζῷον μανιῶδες.

Ἡ σκηνὴ εἶνε περίεργος. Δὲν εἶνε φαντασία τῆς Φύσεως, ἡ ὁποία γνωρίζομεν ὅτι κάμνει πολλὰ φαντασιώδη ἔργα, — ἀφίνει ὅμως ἀλλόκοτον ἐντύπωσιν ὁ ἀπέραντος ἐκεῖνος ἀγρός, ὁ σκεπασμένος μὲ ἀτελῆ ἀγάλματα, ἐνῷ ὁλόγυρά του δὲν ὑπάρχει κανέν. Ὅταν εἰσέλθῃς εἰς τὸν «κῆπον», δὲν ἀπορεῖς πλέον διὰ τὸ ὄνομα, μὲ τὸ ὁποῖον ἡ λαϊκὴ φαντασία τὸν ἔχει βαπτίσῃ.

Ἡ Μὶς Δούγλας, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ δείξῃ ὅλα τὰ ἀξιοθέατα τοῦ τόπου εἰς τὰ δύο κορίτσια, τὰ ἀνέβασε πάλιν εἰς τὸ ἁμαξάκι καὶ διηύθυνε τὸ ἄλογό της πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὑψηλῶν καταφύτων λόφων, πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τῆς κοιλάδος, κατέβη πάλιν, εἰσῆλθον δὲ καὶ αἱ τρεῖς εἰς ἕνα δρομάκι δύσβατον, εἰς τὴν ὄχθην ἑνὸς χειμάρρου. Σχεδὸν ἀμέσως, εὑρέθησαν σὰν κλεισμένοι ἀνάμεσα εἰς δύο ὑψηλοὺς σταχτεροὺς τοίχους, ὅπου ἀγριοκληματίδες, χωρὶς φύλλα ἐκείνην τὴν ἐποχήν, ἦσαν τυλιγμέναι γύρω εἰς τὰς προεξοχὰς τῶν βράχων, σὰν φείδια ποῦ φαίνονται ἄκακα. Ἐπάνω-ἐπάνω, τὰ δένδρα ἐνόμιζες ὅτι ἀνέβαιναν εἰς τὸν οὐρανόν· εἰς τὴν κοίτην του τὴν πετρώδη, ὁ χείμαρρος, ἐλευθερωμένος ἐπὶ τέλους ἀπὸ τοὺς πάγους του, φουσκωμένος ἀπὸ τὰ χιόνια ποῦ ἔλυωναν, ἐκύλιε τὰ ἀφρισμένα του νερὰ καὶ ἔκαμνε τόσον πάταγον, ὥστε δὲν ἤκουες οὔτε τὴν ὁμιλίαν σου. Καμμία ἄλλως τε ἀπὸ τὰς τρεῖς μας φίλας δὲν εἶχε τὴν διάθεσιν νὰ γελάσῃ ἢ νὰ κουβεντιάσῃ κἄν,—τόσον μεγαλοπρεπὴς καὶ συγκινητικὴ ἦτο ἡ σκηνή.

Ἡ Μὶς Κόρα ἐβάδιζε πρώτη, μὲ τὸ ἐλαστικὸν καὶ σταθερὸν βῆμά της· αἱ μικραὶ ἤρχοντο κατόπιν της κρατούμεναι ἀπὸ τὸ χέρι. Τὰ τοιχώματα τοῦ βράχου ἐγίνοντο ὁλονὲν ὑψηλότερα καὶ κλειστότερα. Ὁ οὐρανὸς ποῦ ἐφαίνετο τρομερὰ μακράν, δὲν ἦτο πλέον παρὰ μία στενὴ γαλανὴ λωρίδα· ὁ χείμαρρος ἐμουγγρίζε καὶ κατεκρημνίζετο μανιωδῶς. Ἡ Σελήνη ἐσυλλογίσθη ὅτι, ἂν ἔπεφτεν εἰς ἐκεῖνα τὰ νερὰ τὰ ἀσπρισμένα ἀπὸ τὸν ἀφρόν, μέσα εἰς τοὺς μυτεροὺς βράχους, θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ σωθῇ· ἐγαντζώνετο λοιπὸν ἀπὸ τὴν Μάγγην. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ μ' ὅλην τὴν φυσικήν της ἀφοβίαν, ἦτο προφανῶς φοβισμένη.

Μετ' ὀλίγον, τὸ στενὸν πέρασμα ἐφάνη ὅτι διεκόπτετο ἀποτόμως. Τὰ τοιχώματα τοῦ τοίχου σχεδὸν ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν κολλημένα εἰς τὰ ὕψη. Καὶ ὅμως ἡ Μὶς Κόρα ἐβάδιζεν ἀκόμη· ὁ δρόμος, παράπολὺ στενὸς δρόμος, ἔκαμνε στροφὴν γύρω εἰς τὸν πελώριον βράχον. Ἅμα ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνον ἐκεῖνο πέρασμα, ἡ χαράδρα ἔγινεν ἔξαφνα πλατυτέρα· ὀλίγος ἥλιος ἐπερνοῦσεν ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ κουβάριασμα τῶν γυμνῶν κλώνων τῶν δένδρων κ' ἔκαμνε νὰ σπινθηροβολῇ τὸ ἀφρισμένο νερὸ τοῦ χειμάρρου.

Ἀνέπνευσαν τότε. Ἡ Μὶς Δούγλας ἐστράφη γελαστὴ διὰ νὰ ἰδῇ ἂν αἱ μικραί της φίλαι ἐθαύμαζαν κατὰ τὴν ἀξίαν της τὴν ἀγρίαν καλλονὴν τῆς τοποθεσίας, τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἐπροτιμοῦσε παρὰ κάθε ἄλλην.

— Εἶνε πολὺ ὡραῖα ἐδῶ, ἀλλὰ σὰν νὰ φοβοῦμαι λιγάκι, εἶπεν ἡ Σελήνη.

— Ἐμένα, μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ὁ δρόμος ποῦ πηγαίνει εἰς τοὺς τόπους τῶν μάγων. Ἤθελα νὰ ἐπήγαινα ἕως τὴν ἄκρη! ἀνέκραξε μὲ ἀποφασιστικὸν τόνον ἡ Μάγγη.

— Δυστυχῶς αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, εἶπεν ἡ Μὶς Δούγλας. Βλέπετε, αὐτὸ ἐδῶ ποῦ στρογγυλεύει σὰν ἀμφιθέατρον, εἶνε τὸ τέρμα τοῦ περιπάτου μας. Ἐκεῖ κάτω ἕνας ἀληθινὸς τοῖχος μᾶς φράσσει τὸν δρόμον. Κυττάξετε τὸ νερό, ποῦ βγαίνει μὲ ὁρμὴν ἀπὸ τὰ μισὰ τοῦ ὕψους τοῦ βράχου, — αὐτὸ τὸ νερὸ εἶνε ὁ χείμαρρός μας. Ἤνοιξε δρόμον μέσα ἀπὸ τὸν βράχον, κρημνίζεται σὰν καταρράκτης εἰς τὴν κοίτην του, καὶ πηγαίνει ἔπειτα καὶ ποτίζει τὴν κοιλάδα. Ἠμποροῦμεν ἴσως νὰ σκαρφαλώσωμεν ἐπάνω στὸ βουνὸ καὶ νὰ πᾶμε ν' ἀνακαλύψωμεν ἀπὸ ποῦ ἔρχεται... ἀλλὰ αὐτὸ δὲν γίνεται σήμερον...

«Εἶνε πολὺ ὡραῖα ἐδῶ...» (Σελ. 141.)

Ὅλαι αἱ συγκινήσεις τῆς ἡμέρας δὲν ἠμπόδισαν τὰ δύο κορίτσια νὰ εὕρουν ἐξαίρετον τὸ δεῖπνον. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα. Ἡ Μάγγη, ἂν καὶ λιγάκι φοβισμένη ἀπὸ τὴν λεπτὴν καὶ φιλόκαλον πολυτέλειαν τῆς τραπέζης, δὲν ἔχασεν ὅμως τὴν ὄρεξίν της. Μετὰ τὰ ἐπιδόρπια, ὁ ὑπηρέτης ἔφερε καὶ ἔβαλε δίπλα εἰς τὸ πιάτο κάθε μιᾶς ἀπὸ τὰς τρεῖς φίλας ἕνα κρυστάλλινο στρογγυλωτὸ δοχεῖον μὲ ἀρωματισμένο ζεστὸ νερό. Ἡ Μάγγη ἐσυλλογίζετο ἂν ἔπρεπε νὰ τὸ πίῃ. Ἐπειδὴ ὅμως ἦτο κορίτσι μὲ πολλὴν κρίσιν, ἀπεφάσισε νὰ περιμένῃ καὶ νὰ κάμῃ ὅ,τι θὰ ἔκαμνε ἡ Μὶς Δούγλας. Αὐτὴ ἐκάθητο κ' ἐκύτταζε μὲ περιέργεια τὰ δύο κορίτσια. Εἶδε τὸν δισταγμὸν τῆς Μάγγης. Ἡ Σελήνη ἀπ' ἐναντίας, ἔβρεξεν ἀμέσως τὰ δάκτυλά της εἰς τὸ νερὸ καὶ τὰ ἐσκούπισε μὲ τὴν πετσέταν της. Ἡ Μὶς Κόρα ἐχαμογέλασεν. Ἐγνώριζε τώρα αὐτὸ ποῦ ἤθελε νὰ μάθῃ.

«Ἡ Σελήνη ἔβρεξε τὰ δάκτυλά της εἰς τὸ νερό...» (Σελ. 141.)

Ἀργότερα, ἡ Μάγγη εἶπεν εἰς τὴν φιλενάδα της:

— Μὰ πῶς τὸ ἐνόησες τί ἐσήμαινε ἐκεῖνο τὸ νερό;

Ἡ Σελήνη ἐζάρωσε τὸ μέτωπόν της, ἀλλὰ δὲν εὑρῆκε τί ν' ἀπαντήσῃ.

— Μοῦ ἐφάνη φυσικὸν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω νὰ σοῦ πῶ γιατί...

Τὰ δύο κορίτσια ἐκοιμήθησαν εἰς ἕνα ὡραῖον δωμάτιον ὅπου οἱ τοῖχοι εἶχαν ἐπίστρωσιν ἀπὸ κρετόν, ὅπου ὅλα τὰ ἔπιπλα ἦσαν λευκὰ μὲ μίαν λεπτὴν κυανῆν γραμμήν. Τὰ ἐθαύμαζαν ὅλα τόσον ὥστε ἐπῆγε νὰ τοὺς κοπῇ ὁ ὕπνος. Τέλος ἡ Μάγγη ἐτρύπωσεν εἰς τὸ κρεββάτι λέγουσα:

— Ἤθελα νὰ ἤτανε κι' ὅλας αὔριον πρωί. Ἡ Μὶς Δούγλας μοῦ ἔδειξε ποῦ νὰ εὕρω τὸν Ἰβανόη της. Ἐπὶ τέλους θὰ μάθω ποία εἶνε ἡ νύμφη: ἡ Ρεβέκκα ἢ ἡ Ροβένα;...

Ἡ Μὶς Δούγλας δὲν ἐξυπνοῦσε παραπολὺ πρωί· ἔπαιρνε τὸ πρωϊνόν της πρόγευμα εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἐπρόκειτο λοιπὸν τὰ δύο κορίτσια νὰ διασκεδάσουν ὅπως ἤθελαν καὶ νὰ μὴν ἀναχωρήσουν παρὰ κατὰ τὰς ἑνδεκα.

Ὅταν ἡ Μάγγη, ἀναπαυτικὰ χωμένη μέσα εἰς μίαν ὡραίαν πολυθρόναν, μὲ τὸ ἀγαπημένον της βιβλίον ἀνοικτὸν ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔλειπαν τὰ φύλλα τοῦ ἰδικοῦ της, ἀπερροφήθη μὲ τὴν ἀνάγνωσιν, ἡ Σελήνη δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ κάμῃ. Ἐδιάλεξε καὶ αὐτὴ ἕνα τόμον, ἐκύτταξε τὰς εἰκονογραφίας του καὶ ἀμέσως τὸν ἄφισε. Ἤθελε νὰ ὁμιλῇ μὲ τὴν φίλην της, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν τὴν ἤκουε κἄν.

Τότε τὸ κοριτσάκι ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς. Εἶχε τὸ συναί-

σθημα ὅτι ἦτο μόνη, σὰν χαμένη, πολὺ στενοχωρημένη μέσα εἰς ἑκεῖνο τὸ ὡραῖον καὶ κατάκλειστον σπίτι, ὅπου δὲν ἔμβαιναν οἱ ἐξωτερικοὶ κρότοι, ὅπου οἱ ὑπηρέται ἐπεριπατοῦσαν χωρὶς ν' ἀκούωνται τὰ βήματά των. Ἤνοιξε μίαν θύραν καὶ εὑρέθη εἰς ἕνα σαλονάκι, κομψότατα ἐπιπλωμένον, τὸ ὁποῖον χωρὶς ἄλλο ἦτο τὸ εὐνοούμενον ἀναπαυτήριον τῆς Μὶς Δούγλας. Ἕνα βιβλίον, μὲ τὰ φύλλα σχεδὸν ἄκοπα, μὲ ἕνα ὡραῖον μαχαιράκι ἀπὸ ἐλεφαντοκόκκαλο ὡς σημάδι, ἦτο ἀφισμένον ἐπάνω εἰς τὸ τραπεζάκι, κοντὰ εἰς τὴν φωτιά. Μερικαὶ χαλκογραφίαι ἦσαν κρεμασμέναι εἰς τοὺς τοίχους· πολλαὶ φωτογραφίαι ἐφαίνοντο ἐπάνω εἰς τὸ μάρμαρο τοῦ τζακιοῦ.

Τὸ σαλονάκι ἦτο μικρὸ καὶ ἀρκετὰ σκοτεινόν, διότι τὸ παράθυρον ἦτο σκεπασμένον μὲ βαρέα παραπετάσματα. Ἡ Σελήνη ἐκάθησε δίπλα εἰς τὸ τζάκι καὶ μηχανικῶς ἔπιασε τὸν τόμον μὲ τὰ μισοκομμένα φύλλα. Ἦτο γαλλικὸν τὸ βιβλίον, τὰ *Γράμματα ἀπὸ τὸν Μύλόν μου* τοῦ Ἀλφόνσου Δωδέ.

Ἡ καρδοῦλα τῆς Σελήνης ἐκτυποῦσε πολὺ δυνατά. Ἐδιάβασε τὸν τίτλον καὶ τὰς πρώτας γραμμὰς τοῦ βιβλίου. Τῆς ἐφάνη ὅτι ἐξαναύρισκε κάποιον ἀγαπητὸν φίλον ποὺ εἶχε χάσῃ· ὁ ἦχος τῶν λέξεων, διότι ἐδιάβαζε μὲ χαμηλὴν φωνήν, ἐθώπευε φιλικὰ τὴν ἀκοήν της. Δὲν ἔλεγε μέσα της : «αὐτὰ ποὺ διαβάζω εἶνε γαλλικά»· ἀλλὰ τὰ ἀγγλικά, τὰ ὁποῖα τώρα ὡμιλοῦσεν εὐχερέστατα, σχεδὸν χωρὶς ξενικὴν προφοράν, τῆς ἔκαμαν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἦσαν γλῶσσα ἀλλοιώτικη, γλῶσσα ὄχι ἰδική της.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

(Ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου)

Χαρᾶς εὐαγγέλια! Πλούσιος καὶ φιλόπατρις ὁμογενὴς ἐκ Λονδίνου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν μοὶ ἐπιτρέπεται ἀκόμη νὰ νὰ κοινώσω, κατέθεσεν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν 100,000 φρ. χρ. διὰ νὰ ἐκδίδεται ἡ «Διάπλασις» δεκαεξασέλιδος, ἄνευ αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον—δεκαεξασέλιδον καὶ χρωματιστόν,—θὰ σᾶς εἴπω ὅλας τὰς λεπτομερείας.

Ὁ αὐτὸς ὁμογενὴς ἠγόρασε καὶ ἐχάρισεν εἰς τὴν Διάπλασιν 1000 λαχεῖα τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου, ἰσχύοντα διὰ τὰς τρεῖς κληρώσεις, μὲ τὴν παραγγελίαν νὰ δωρηθοῦν ὅλα εἰς συνδρομητάς μου, ἤτοι ἀπὸ ἓν λαχεῖον εἰς τοὺς 1000 πρώτους οἱ ὁποῖοι θὰ ζητήσουν. Οἱ ἐν Ἀθήναις συνδρομηταί, διὰ τοὺς ὁποίους προώρισα 300 λαχεῖα, δύνανται νὰ τὰ ζητήσουν ἐκ τοῦ Γραφείου μου αὐτοπροσώπως.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 96ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐξ ὅσων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Διαπλάσεως, τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου 1906.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 96ος Διαγωνισμὸς πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῶν ἐχόντων ψευδώνυμον, ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, ὀφείλουν πρῶτον νὰ προμηθευθοῦν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων.

Οἱ Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποίους εὑρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Γ'), παραμένουν οἱ αὐτοί δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα θ' ἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα εὑρίσκετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε', ἄρθρον 2, παράγραφοι α', β',γ'.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Ε' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

["Ἰδε Διάπλασιν 1904, φυλλ. 50 σελ. 398]

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λαμβάνουν μέρος ἀπὸ κοινοῦ ὅσοι ἐνέγραφαν συνδρομητὰς εἰς τὴν Διάπλασιν διὰ τὸ 1905, ἢ ἐπώλησαν ὡς Πράκτορες φυλλάδια τοῦ 1905, ἢ ἔκαμαν καὶ τὰ δύο. Εἰς τ' ἀποτελέσματα θεωροῦνται ὅλοι ὡς νὰ ἐπώλησαν φύλλα. Ὁ ἐγγράψας π. χ. ἕνα ἐτήσιον συνδρομητὴν εἶνε ὡς νὰ ἐπώλησε 52 φύλλα, ὁ ἐγγράψας ἕνα ἑξάμηνον εἶνε ὡς νὰ ἐπώλησε 26 φύλλα, δύο ἐτησίους ὡς νὰ ἐπώλησε 104 φύλλα, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἐκ τῶν τριῶν ἀριθμῶν οἱ ὁποῖοι συνοδεύουν πολλὰ τῶν ὀνομάτων, ὁ πρῶτος δεικνύει πόσα φύλλα διετέθησαν διὰ τοὺς ἐτησίους, ἑξαμήνους ἢ τριμήνους συνδρομητὰς τοὺς ὁποίους ἐνέγραφεν ὁ διαγωνιζόμενος, ὁ δεύτερος ἀριθμὸς – *μὲ πλάγια ψηφία*—σημαίνει πόσα φύλλα ἐπώλησεν ὁ ἴδιος ὡς πράκτωρ, καὶ ὁ τρίτος ὁ δρίζων τὴν θέσιν του εἰς τὸν Διαγωνισμόν, εἶνε τὸ ἄθροισμα τῶν δύο πρώτων.

Τὰ ὀνόματα τὰ συνοδευόμενα ὑπὸ ἑνὸς μόνον ἀριθμοῦ, εἶνε ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐνέγραψαν μόνον συνδρομητάς, ἢ ἐπώλησαν μόνον φύλλα. Καὶ ἂν μὲν ὁ ἀριθμὸς εἶνε μὲ συνήθη ψηφία, σημαίνει ὅτι ὁ διαγωνιζόμενος ἐνέγραψε συνδρομητάς· ἂν δὲ εἶνε μὲ ψηφία πλάγια, σημαίνει ὅτι ὁ διαγωνιζόμενος ἐπώλησε φύλλα.

Καὶ τώρα, ἀφοῦ εὐχαριστήσω ὅλους ἐν γένει τοὺς ἐργασθέντας κατὰ τὸ ἔτος 1905 ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ περιοδικοῦ μας, καὶ ἀφοῦ ὑπενθυμίσω ὅτι τὸ καλλίτερον βραβεῖον εἶνε ἡ συναίσθησις ἑκάστου ὅτι εἰργάσθη κατὰ τὸ μέτρον τῶν δυναμέων του ὑπὲρ εὐγενοῦς σκοποῦ, προβαίνω εἰς τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΑΤΡΙΣ» Ζακύνθου, 52+*1138*=1190 *(Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων)*. —ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΣ, 1170+*17*=1187 *(Κορυφαῖος τῶν Μονάδων)*.—Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου, 117+*899*=1016.—Ἰωάννης Γ. Καλφόπουλος, 1001.—Σύλλογος «Εὐξεινος» Βάρνης, 572+*365*=937.—Σύλλογος «Ἀπόλλων» Ἀλεξανδρείας, 572+*262*=834. —Σύλλογος «Διάδοσις» Πειραιῶς, 303+*477* =780.—Ἑλληνικὴ Νῆσος, 234+*420*=654. —Διακριθεῖσα Ἀρσακειάς 13+*594*=613.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Παναρκαδικὸς Σύλλογος Δημητσάνης, *506*. —Δοὺξ τοῦ Ποντικοχωρίου, 156+*343*=499. —Οὐδείς, 312 + *182* = 494. — Ξενιτευμένος Ἑλληνόπουλο, 297+*112*=409. — Ὀπτασία Παραδείσου, 52+*343*=395.—Ἀδάμας τοῦ Παραδείσου, 364. — Ἰδιότροπος Ξανθούλα, 364.—Ἡρακλῆς Σ. Πιστοφίδης, 364.—Χαρὰ τῶν Γονέων, 364. — Ἀστὴρ τῆς Θάσου, 78 +*280*=358.—Σύλλογος «Μαθητῶσα Νεολαία» Πειραιῶς, *347*.—Κοντορεβίθούλης,*336*. —Σθενελαΐδας, 52+*281*=333. — Στυλιανὸς Κ. Θεολογίτης, 26+*284*=310.—Ἰωάννης Ι. Σουρμελῆς, 260+*8* = 268. — Δούκισσα τῶν Σαλώνων, 260.—Πρίγκιψ τοῦ Μαρμαρᾶ, 104 +*145*=249. — Ταρλαμπούμπας, 156+*59*= 215. — Ἀνθοῦσα Νεότης, 208. — Λυσόχαρτον, 208. — Ἰωάννης Κ. Μαριδάκης, 52+*156*=208. — Νευρόσπαστον, 208. — Ὀριγλώδης Ψυχή, 208. — Λέων Ν. Φραντζῆς, 208.—Ψυχὴ τῆς Λέσβου, 208.—Γάτος τῆς Ἀνατολῆς, 78+*124*=202. — Πλανωμένη Ψυχή, *202*.

["Ὅλοι οἱ ἀνωτέρω δικαιοῦνται νὰ στείλουν τὴν φωτογραφίαν των μέχρι τέλους Μαΐου διὰ νὰ δημοσιευθῇ.]

Σημαία τοῦ Φωτός, 65+*124*=189.—Κοκκινοσκούφης, 78+*104*=182.—Βασίλειος Χ. Στύλογλου, 104+*59*=163. — Αἰγυπτιακὸς Φοῖνιξ, 156. — Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Παρθεναγωγείου, 156.—Αὔρα τῆς Ἐλευθερίας, 156. —Στυλιανὸς Γ. Βελεμές, 156.—Διογένης ὁ Σινωπεύς,156.—Ἐαρινὴ Ἑσπέρα,156.—Λεσβιακὸν Ἄνθος, 156. — Μιθριδάτης, 156.— Πηνελόπή Ι. Μοσκοφίδου,156.—Μουρλοπαντέρα, 156.—Περικλῆς Χ. Σπύρου, 156.— Συριανὴ Ξανθούλα, 156.—Δημ. Ε. Ψύρρας, 156.—Τρεμοσβύνων Αὐγερινός, 156.—Ζαχαρίας Καβιδουλίνος, 104+*51*=155.—Θετταλομάγνης, 52+*83*=135.—Πότυλος, 52+ *80*=132.—Ἄγγελος τῆς Νίκης, 52+*71*= 123.—Ἱππότης τοῦ Βυζαντίου, *118*.—Τειρεσίας, *116*.—Μαρία Σπ. Ἀναγνώστου, 104. —Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος, 104.—Ἀρχιζιζάνιον, 104.—Ἄφρα, 104.—Βραχεῖα Ἐπιστολή, 104.—Κουσαντιανὸς Χαλδᾶς, 104.— Λαλαργιᾶς, 52+*52*=104.—Μαρία Ν. Λούζου, 104.—Μαγευτικὸν Δάσος, 104.—Μαρία Λουΐζα,104.—Μεγάθυμος Κεφαλλήν, 104. —Μικρὰ Βιολίστρια, 104. — Μικρὰ Σμυρναία, 104.—Παρηγορος Ἐλπίς, 104. — Ἑλένη Γ. Παπᾶζογλου, 104.—Πίν-Χό, 104. —Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη, 104. — Ρομαντικὴ Τσαγγαραδιώτισσα, 104.—Σατανᾶς, 104.— Κωνστ. Π. Σταμάτης, 104.—Τζάμος Ἀνακατωμένος, 104.—Τριπτόλεμος, 104.—Χιακὸς Φάρος, 104.—Χιονισμένη Κούκλα, 104. —Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως, *98*.—Παναγ. Ι. Κοκκίνης, 52+*42*=94. — Ὠχρὰ Ἀκτίς, 91.— Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, *84*. — Ποσειδῶν τῆς Μήλου, *81*.—Λαμπρὸς Κιθαρῳδός, 78.— Σύλλογος «Σαπφώ», 78.—Φίλη τῶν Ζώων, 78.—Γυρτοπούλα, *72*.—Δύων Ἥλιος, 13+ *58*.=71.—Ἑρμῆς Ἀργειφόντης, 39+*27*= 66.—Ἄδωνις, 65.— Ἑλληνικὸν Γραμματόσημον, 65.—Ἐρυθρὰ Νίκη, 65.—Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης, 65.—Ὑπὲρ Πατρίδος 52+ *9*=61. — Ναύτης τῆς Προποντίδος, *53*.— Αἴολος, 52.—Ἀχαΐα, 52.—Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ, 52.—Ἀριελ, 52.—Ἀσημένιο Κῦμα, 52.—Αὐγερινός, 52.—Βασίλισσα τῶν Κυμάτων, 52.—Βενιαμὶν ὁ Λέσβιος, 52.—Γλαῦξ τῆς Ἀθηνᾶς, 52. — Γλωσσοκόπανα, 52. — Δαφνοστεφής, 52.—Δοὺξ τῆς Καρύστου, 52. —Δωδωναῖος, 52.—Ἐλαφρὸς Ἀήρ, 52.— Ἔνδοξον Μεσολόγγιον, 52.—Ἔπαινος τῆς Ἀγγλίας, 52.—Ζαππίς, 52.—Κούλα Ζουμῆ, 52.—Ἥσυχος Διάβολος, 52. — Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον, 52.—Ἰδαῖος Δάκτυλος, 52.— Ἰδεῶδες, 52. — Πηνελόπη Σ. Ἱεροκλέους, 52.—Ἱππότης τοῦ Κόρακος,52.—Ἰωαν. Τ. Ἰωαννίδης 52. — Κόμης τῆς Κεφαλληνίας, 52.—Κόρη τοῦ Αἰθέρος, 52. — Κῦμα τοῦ Δών, 52. — Κὺρ Μέντιος 52. — Μιλτιάδης Ἀθ. Κωνσταντινίδης, 52. — Λήθη, 52. — Στυλ. Β. Λυμπερόπουλος, 52. — Μανταρίνι τῆς Χίου, 52. — Μαρία Ἀντουανέττα, 52. — Κωνστ. Α. Μαυρίδης, 52. — Μέγας Κωνσταντῖνος, 52.—Τάκης Ἰ. Μελετόπουλος, 52.—Μίλων ὁ Κροτωνιάτης, 52. — Μικρὸς Βυρσοδέψης, 52.—Μιμόζα, 52.—Μυστηριώδης Φύσις, 52.—Νοσταλγοῦσα Ἑλληνίς, 52. —Νυκτοκόραξ, 52.—Ὀμφαλὸς τῆς Θράκης, 52.—Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτός, 52. — Ἀδελαΐς Παπαμάρκου, 52.—Πεπρωμένον, 52.— Ἰωάννης Ἰ. Ψιαλόγλου, 52.—Μάριος Γ. Πιπινέλης, 52.—Καλλιόπη Α Πιττασούλη, 52. —Ρεμβασμός, 52.—Ροδόπη, 52.—Ρομαντικὴ Ἀκτή, 52.—Σερενάτα τοῦ Σοῦμπερ, 52.— Σίφνιος, 52. — Εἰρήνη Ι. Σκαρίμβα, 52. — Σκηπίων ὁ Νεώτερος, 52.—Γεώργιος Σκλάβος, 52.—Σταῦρος Μ. Σταματάκης, 52.— Στήριγμα τῆς Μητρός, 52.—Συριανὸ Λουκοῦμι, 52.—Τρελλὸ Ἀεράκι, 52. — Κα' τὴ Τσαξιροπούλου, 52.—Φρᾶ-Διάβολος, 52.— Γεώργιος Χατζηϊωάννου, 52.—Ἤαροπούλα, 52.—Ὠχρὸν Ἀμάραντον, 52.

ΕΠΑΙΝΟΣ

Βρυχώμενος Λέων, *40*.—Ἄποικος Κερκυραῖος, 26.—Βοσκοπούλα τοῦ Μικροῦ Αἴμου, 26.—Δαφνούλα τῆς Πίνδου, 26.—Πρίγκιψ Τζάλμας, 18.—Πρωτομαγιά, *8*.

ΑΠΕΚΛΕΙΣΘΗΣΑΝ τοῦ Διαγωνισμοῦ μερικοί, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ἐξοφλήσῃ μέχρι σήμερον τοὺς λογαριασμούς των.

ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ θὰποσταλοῦν τὰ βιβλία τοῦ βραβείου του, ἐὰν δὲν δρίσῃ καὶ ζητήσῃ αὐτὰ ὁ ἴδιος, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως.

ΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ διὰ τὸ σύμπλεγμα τῶν βραβευμένων (ὅλων τῶν λαβόντων Α' τάξεως βραβεῖον, καὶ τῶν 27 πρώτων τῆς Β' τάξεως) εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Μαΐου. Ὅσοι δὲν θὰ ἔχουν στείλῃ ἕως τότε, θὰ μείνουν ἔξω. Ὅσοι εἶχαν στείλῃ φωτογραφίαν καὶ ἐδημοσιεύθη ἤδη πρέπει νὰ στείλουν νέαν ἢ ἄλλο ἀντίτυπον τῆς ἰδίας.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ θὰντιπροσωπευθοῦν εἰς τὸ Σύμπλεγμα τῶν βραβευμένων διὰ μιᾶς μόνον ἕκαστος φωτογραφίας· εἴτε μόνον τοῦ προέδρου, εἴτε μόνον ἑνὸς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου, εἴτε τοῦ Συμβουλίου ἐν συμπλέγματι φωτογραφηθέντος.

ΕΥΣΗΜΑ ἀπενεμήθησαν εἰς ἕκαστον τῶν διαγωνισθέντων ἀναλόγως τῶν πωληθέντων φύλλων. Ἦτοι ἓν [Ε] διὰ κάθε 25 φύλλα. Τὰ εὔσημα τῶν Συλλόγων διενεμήθησαν ἐξ ἴσου εἰς τὰ μέλη τῶν Συμβουλίων.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Κάκια τοῦ κ. Φαίδωνος ἐρωτᾶται ἀπὸ ἕνα κύριον :

— Καὶ τί δουλειὰ κάνει ὁ μπαμπᾶς σου ;

— Γράφει.

— Γράφει 's ἐφημερίδες ;

— Ὄχι δά ! σὲ ἄσπρο χαρτί.

— Μπᾶ ; !

— Βέβαια· ἐγὼ γράφω 's ἐφημερίδες...μὲ μολύβι.

(Ἱστορικόν). Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀριελ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, ἀγαπητοί μου φίλοι καὶ φίλαι! Δεχθῆτε ὅλοι καὶ ὅλαι ἀπὸ τὴν Διάπλασιν καὶ ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ σπιτικοῦ της, τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης. Εἴθε ὁ ἀνάστὰς Θεὸς νὰ σᾶς ὁδηγῇ καὶ νὰ σᾶς φωτίζῃ πρὸς τὸ καλόν.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ Βαρναῖος Σύλλογος «Εὔξεινος» μοῦ ἔστειλε διὰ τοῦ *Χειμωνιάτικου Ἥλιου* δέκα φράγκα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐνέγραψα τὸν ἐν Σμύρνῃ ἄπορον, τὸν προστατευόμενον τοῦ Συλλόγου. Τὰ συγχαρητήριά μου πρὸς τὰ μέλη διὰ τὴν εὐγενῆ αὐτὴν πρᾶξιν.

"ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ,,

Πασχαλινή, ἑορτάσιμη, ἐλκυστικὴ ἀπέξω, ἐλκυστικωτέρα ἀπὸ μέσα, ἐκδίδεται σήμερον ἡ «Μαργαρίτα Στέφα» τοῦ κ. Γρηγ. Ξενοπούλου (Φαίδωνος). Μὲ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον λαμβάνετε ὅλοι τὴν ἀγγελίαν τῆς ἐκδόσεως, δίχρωμον καὶ καλλιτεχνικήν, ἡ ὁποία εἶνε πανομοιότυπον τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ βιβλίου. Ἔτσι πρέπει νὰ φανταστῆτε καὶ τὸ ἐξώφυλλον, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἶνε εἰς καλλίτερον χαρτὶ καὶ μὲ περισσοτέραν ἐπιμέλειαν τυπωμένον. Ἡ εἰκονίτσα ποὺ βλέπετε εἶνε ἕνα κομμάτι, μία σιλουέττα τῆς ὡραίας Ζακύνθου, ἡ ζωὴ τῆς ὁποίας περιγράφεται εἰς αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα. Θὰ ἔχετε λοιπὸν ἓν ὡραῖον καὶ κομψότατον βιβλίον, ὅπως σπανίως τυπόνονται βιβλία εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὅσον διὰ τὴν φιλολογικὴν του ἀξίαν, εἴδατε εἰς τὴν προηγουμένην ἀγγελίαν τὰς κρίσεις τῶν ἐξοχωτέρων φιλολόγων μας. Γενικῶς ἡ «Μαργαρίτα Στέφα» θεωρεῖται ὡς ἓν ἀπὸ τὰ δύο ἢ τρία ὡραιότερα μυθιστορήματα τῆς φιλολογίας μας, *γνησίως ἑλληνικόν*, περιγράφον ζωὴν ἑλληνικήν. Καὶ ὡς τοιοῦτον τὸ συνιστῶ πάντοτε ἐνθέρμως εἰς τοὺς μεγαλητέρους, τοὺς πλέον ἀνεπτυγμένους ἐκ τῶν φίλων μας.

Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ *Ποιητὴς τοῦ Παρνασσοῦ* μοῦ ἔγραψε τὴν καλλιτέραν γνώμην σχετικῶς μὲ τὸ πολυθρύλητον ζήτημα τῶν Εὐσήμων. Ἀκούσατε : «Φρονῶ ὅτι διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν τὰ εὔσημα εἶνε περιττά. Φθάνουν μόνον διὰ τοὺς Διαγωνισμούς. Ὡς βλέπομεν, πάλιν τὰ Εὔσημα ὑφίστανται. Ἐκεῖνα δὲ τὰ ὁποῖα σᾶς πικραίνουν, πρέπει ὅλοι ὅσοι σᾶς ἀγαποῦν καρδιακά, χωρὶς παράπονον νὰ ποῦν ὅτι δὲν τοὺς πειράζει ἂν τὰ καταργήσετε.» Τὸ ἀκοῦτε ; Χωρὶς παράπονον, πρέπει νὰ πῆτε ὅτι δὲν σᾶς πειράζει ἂν τὰ καταργήσω. Ὅσοι μὲ ἀγαπᾶτε καρδιακά. Ἐμέ, ὄχι τὰ Εὔσημα.

Ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες, *Ἔλλην Στρατιῶτα*. Ὅσον διὰ τὰς προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές. Ὅλαι αὐταὶ αἱ προτάσεις Μ. Μυστικῶν ποὺ βλέπεις σήμερα, εἶνε περισσεῦμα ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφίαν τῶν δύο προηγουμένων ἑβδομάδων. Ὥστε, ὑπομονή !

Ἔχεις λάθος, *Μπουμπουλίνα*· αἱ ἐπιστολαί σου μ' ἐνδιαφέρουν πολὺ καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ τὰς ἐξακολουθήσῃς. Ὅσον διὰ τὸ φυλλάδιον ἐκεῖνο εἶνε ἡ *τρίτη φορὰ* ποῦ σοῦ τὸ στέλλω ἐκ νέου. Τὸ ἔλαβες ἐπιτέλους ; Ἔχω, ξεύρεις, καὶ ἄλλην συνδρομήτριαν μὲ τὸ ὄνομά σου καὶ ἴσως συνέβη κανένα ταχυδρομικὸν λάθος.

Πρὸς τὸ παρόν, *Ζήτω ἡ Μακεδονία*, δὲν καταργῶ τοὺς Διαγωνισμούς, διότι εὐτυχῶς δὲν ἤρχισαν ἀκόμη, ὡς λέγεις, *ἀνὰ κρίνωσιν οἱ κρινόμενοι τὸν κρίνοντα.*» Ἂν ὅμως συμβῇ ποτὲ καὶ τὸ ἀνάποδον αὐτό,—τότε δὲν εἰξεύρω τί θὰ κάμω. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις.

Πολὺ μοῦ ἤρεσαν, *Φλοισβίζον Ρυάκιον*, ὅσα γράφεις περὶ ἀνοίξεως καὶ τῶν ἄλλων ἐποχῶν. Πολὺ ἐγέλασα μὲ τὸ παιδικὸν πνεῦμα τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ὁ θιασος Βερώνη-Γεννάδη παίζει συχνὰ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, θεωρεῖται δὲ ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους;

Ὅπως καὶ εἰς κάποιον ἄλλον ἀπήντησα, Πτερωτὸν Ὄνειρον, δὲν εἶνε εὔκολον νὰ ρίχνω εἰς τὸ καλάθι κάθε γράμμα ποῦ μ' ἐνοχλεῖ. Νὰ τὸ διαβάζω δηλαδὴ χωρὶς νὰ μοῦ προξενῇ λύπην—ἂν γράφῃ ἄσχημα πράγματα, —καὶ νὰ μὴ δίδω ἀπάντησιν καμμίαν. Φαντάζεσαι ὅτι μία μητέρα θὰ ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον μὲ τὰ παιδιά της ;

«Ἡ ἀσθένειά μου σχεδὸν ἔπαυσε» — μοῦ γράφει ὁ *Κυματοθραύστης τοῦ Εὐξείνου*— «τώρα τρώγω μπριζόλα, αὐγό, ψωμί, πουλί, ξυνόγαλο, ριζόγαλο. . .» Ἀ, μὰ καλὴ ὄρεξι, ἀγαπητέ μου φίλε! Τέτοια ἀρρώστεια τὴν ἤθελα κ' ἐγώ. Σὲ συγχαίρω διὰ τὴν φωτογραφικὴν μηχανήν, καὶ περιμένω νὰ σὲ ἰδῶ εἰς τὸν προσεχῆ φωτογραφικὸν Διαγωνισμόν.

Ἡ *Ὡραία Τουρλὶς* ἐμάλωσε μὲ δύο κορίτσια, ἀλλ' ἅμα ἔμαθεν ὅτι εἶνε συνδρομήτριαί μου, ἀμέσως συνεφιλιώθη. Εὖγε! Οἱ φίλοι μου πρέπει νὰ εἶνε μεταξύ των ὡς ἀδελφοὶ ἀγαπημένοι. Διαφορετικὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ποτελοῦμεν μίαν οἰκογένειαν ;

Τ' ἀποτελέσματα τῆς 21ης Κυριακῆς ὑπερέβησαν τὰ ὄνειρα τῆς *Παλλάδος*—κυριολεκτικῶς. Διότι ἐνῷ εἶχεν ἰδῆ πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸν ὕπνον της, ὅτι θὰ ἔπαιρνε Α' Ἔπαινον, ἔξαφνα βλέπει ὅτι ἐπῆρε Β' Βραβεῖον. Φαντάζεσθε τὴν χαράν της, ἀλλὰ δὲν φαντάζεσθε μὲ πόσην χάριν μοῦ τὴν περιγράφει !

Ἡ λύπη τὴν ὁποίαν ἠσθάνθης, *Αἴγλη τῆς Ἑλλάδος*, ὅταν εἶδες τὴν ἀλληγορικήν μου ἀπάντησιν, σοῦ δίδει μίαν ἰδέαν τῆς λύπης ποῦ ἠσθάνθην κ' ἐγὼ ὅταν ἐδιάβασα τότε τὰ *παράπονά σου*. Ὅπως δὲν θέλετε νὰ λυπῆσθε σεῖς, ἔτσι δὲν θέλω κ' ἐγώ. Βλέπω ὅτι τὸ ἀνεγνώρισες καὶ ὅτι δὲν θὰ παράπονεθῇς πλέον, ἂν καμμίαν φορὰν ἀργήσω νὰ σοῦ ἀπαντήσω.

Λευκοκύμαντε Αἰγιαλέ, χαίρω πολὺ διὰ τὴν συμφιλίωσιν καὶ τὴν «ἀκεραιοποίησιν» τῆς πειραιωτικῆς παρέας. Ἔτσι σᾶς θέλω πάντα : Ἀγαπημένους. Αἱ μικροφιλοτιμίαι νὰ λείπουν καὶ καθένας νὰ ὑποχωρῇ εἰς τὸν ἄλλον. Χριστὸς Ἀνέστη, λοιπόν !

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἄγορα, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα : *Χαῖρε Λευθεριά*, α. (χωρὶς ἀρχικὰ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου·) *Ἠρώ*, κ. (Κ. Κ. τετράδια ἑστειλα· πολὺ ὡραῖον τὸ δελτάριον·) *Πόθος τῶν Ἑλλήνων*, α. (Κ. Ο. πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου· δυστυχῶς ὅμως δὲν ἔχουν ὅλοι τὰ ἴδια αἰσθήματα·) καὶ *Μαγευμένον Ἄνθος*, κ. (Ι. Φ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Ἀσημένιο Κῦμα*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν : *Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος* μὲ τὴν *Ἔνωσιν, Ροδίαν, Κύρην τοῦ Οὐρανοῦ, Λάτρειαν τοῦ Ὡραίου καὶ Παλλάδα*·—*ὁ Φρᾶ-Διάβολος* μὲ τὴν *Ἄφραν, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου, Ὡραίαν Ἑλληνίδα, Ἀμίμητον Γελωτοποιὸν* καὶ *Ριγολέττον*·—*ὁ Ἑλληνικὸς*

Παιὰν μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Θεότητα, Ἑλληνικὴν Τριήρην, Ἑλληνοπούλαν, Αἰθερίαν Ὕπαρξιν* καὶ *Ὑπὲρ Πατρίδος*·—ὁ *Κυματοθραύστης τοῦ Εὐξείνου* μὲ τὴν *Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας, Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο, Ἐσμεράλδαν* καὶ *Ὑπὲρ Πατρίδος* — ἡ *Δαφνοστεφὴς Σημαία* μὲ τὴν *Ὡραίαν Γουρλίδα, Ἰοστεφὲς Ἄστυ, Παιδικὴν Χαρὰν, Ἄγγελον τοῦ Ἐλέους* καὶ *Μαργαρίταν τοῦ Ἀγροῦ*·—ἡ *Λάτρις τῆς Φύσεως* μὲ τὸ *Αἰθέριον Πλάσμα, Αἴθριον Οὐρανόν, Κυανόφθαλμον Ἑλληνοπούλαν, Ρεμβώδη Μαυρομμάταν* καὶ *Ἀφροστεφανωμένο Κῦμα*·—ἡ *Πτερωτὴ Καρδία* μὲ τὸ *Μαγεμένο Ποτῆρι, Νηρηΐδα τοῦ Ἁλμυροῦ, Ροδοστεφανωμένον Ἥρωα, Ἐπίγειον Ἄγγελον* καὶ *Ἄνθος τῆς Ἐλευθερίας*·—ἡ *Αἴγλη τῆς Ἑλλάδος* μὲ τὴν *Ρέαν, Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας, Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα, Ἑλληνικὴν Καρδίαν* καὶ *Κύκνειον Ἆσμα* — ἡ *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα* μὲ τὴν *Μαθήτριαν τῶν Καλογραιῶν, Μικρὸν Κεφαλλῆνα, Ξανθὸ Διαβολάκι, Γλυκὸ Φιλάκι* καὶ *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*·—ὁ *Φάρος τῆς Ποντικονήσου* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Βασιλοπούλαν τοῦ Πηλίου, Τολμηρὸν Θαλασσοπόρον* καὶ *Μόζαρτ*· — ἡ *Αἰθερία Ὕπαρξις* μὲ τὴν *Νηρηΐδα τοῦ Ἁλμυροῦ* καὶ *Ἄγγελον Αὐγερινόν*·—τὸ *Πτερωτὸν Ὄνειρον* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου, Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας, Θεὸν τῆς Ἀγάπης* καὶ *Γλυκὸ Φιλάκι* — ὁ *Ἄγγελος τοῦ Ἐλέους* μὲ τὴν *Ἀφραν, Μαρουσίαν, Ἐθνικὸν Ὄνειρον, Βροντὴν τοῦ Διὸς* καὶ *Ἐσμεράλδαν*·—ἡ *Μόνωσις* μὲ τὴν *Μαραμένην Γαζίαν, Φίλην τῶν Ζώων, Δακρυσμένο Τριαντάφυλλο* καὶ *Αἰθερίαν Ὕπαρξιν*·—ὁ *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλὸς* μὲ τὸ *Κρυστάλλινον Σπήλαιον*·—τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* μὲ τὴν *Αἰθερίαν Ὕπαρξιν, Τσῖρον, Ἀφραν, Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Ἑλληνόπαιδα*· — ἡ *Γλυκεῖα Ἑλλὰς* μὲ τὴν *Ἑλληνίδα, Ὄνειρον τῆς Πατρίδος, Ἀμίμητον Γελωτοποιόν, Ὡραίαν Ἑλλάδα* καὶ *Μελαγχροινὴν Χιωτοπούλαν*·—ὁ *Ἐνθουσιώδης Ἕλλην* μὲ τὸν *Μέλλοντα Διπλωμάτην, Δαφνοστεφῆ Σημαίαν, Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι, Ἐθνικὸν Ὄνειρον* καὶ *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν* — ἡ *Νὺξ τῆς Καστέλλας* μὲ τὴν *Μιμόζαν, Μελαγχροινὴν Ἀφροδίτην, Τερψιθέαν, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* καὶ *Λύραν τοῦ Ὁμήρου*·—ἡ *Μιμόζα* μὲ τὴν *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν* καὶ *Κίτρινο Ντόμινο* — ὁ *Ποιητὴς τοῦ Παρνασοῦ* μὲ τὸν *Φρᾶ-Διάβολον, Ξεγανωμένον Τενεκέν, Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας, Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο* καὶ *Βοσκοπούλαν τοῦ Μικροῦ Αἵμου*: — ἡ *Ἡλιόλουστος Πρωΐα* μὲ τὴν *Μαθήτριαν τῶν Καλογραιῶν, Ἰωάνναν Δάρκ* καὶ *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου*·—ὁ *Λέανδρος* μὲ τὴν *Γόνδολαν τῆς Βενετίας* καὶ *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν*· — ἡ *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου* μὲ τὴν *Πάξ, Νεραϊδολούλουδο* καὶ *Αὐγὴν τῶν Ἐλπίδων*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ποιητὴν τοῦ Παρνασοῦ* (σήμερον ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τοῦ φίλου μας·) *Κουφιοκάρυδο* (τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν συνέβη· ἁπλούστατα τὸ φύλλον σου θὰ ἐχάθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ σοῦ ἔστειλα ἓν ἄλλο·) *Αὔραν τοῦ Βερμίου* (ἐλήφθησαν ὅλα· ἔστειλα·) *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς* (σοῦ εὔχομαι περαστικά· τὸ ψευδώνυμον ποῦ θέλεις εἶνε ἐλεύθερον·) *Ἐλπίδα τοῦ Μέλλοντος* (μοῦ ἤρεσαν καὶ τὰ πεζὰ καὶ τὰ ἔμμετρα τῆς ἐπιστολῆς σου· λυποῦμαι μόνον ποῦ δὲν εἰμπορῶ νὰ εἰσακούσω τὴν παράκλησίν σου·) *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν* (τὴν ἰδίαν ἀπάντησιν ἔχω καὶ διὰ σέ· ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη· αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Ἐπίγειον Ἄγγελον* (εἰς τὸ προσεχές·) *Μικρὸν Κεφαλλῆνα* (ἔστειλα·) *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* (τὸ γνωρίζω ὅτι αὐτὸ «σὲ διεσκέδαζε πολύ»· ἐρώτησε ὅμως ἂν διεσκέδαζε κ᾽ ἐμέ... δὲν πιστεύω νὰ εἶσαι τόσον ἐγωίστρια, ὥστε νὰ θέλῃς νὰ διασκεδάζῃς εἰς βάρος ἄλλων·) *Ἐσμεράλδαν* (καὶ ὅμως ὄχι· σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν μετενόησε κανείς· ἀπεναντίας μάλιστα ἐπιμένουν εἰς τὰ παράπονα καὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ἠδικήθησαν·) *Μισοκακόμοιρον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ὑποσχέσεις καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Ἐνθουσιώδη Ἕλληνα* (ὄχι, σὺ δὲν εἶσαι ἔνοχος καὶ μὴν ἀνησυχῇς· ἀλλὰ καθὼς λέγεις, μαζὶ μὲ τὰ ξερά, καίονται καὶ τὰ χλωρὰ κάποτε· δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ διαφορετικά·) *Μαραμένην Γαζίαν* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· τί νέα ἀπὸ τὴν Ἐλπίδα;) *Κωνσταντῖνον τὸν Μέγαν* (ἔχει καλῶς·) *Οὐδένα* (ὁ κατάλογος δὲν φέρει καμμίαν δυσκολίαν·) *Μικρὸν Ἀθηναῖον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *27ην Μαρτίου* θ᾽ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Μαΐου

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων

[Κατὰ τἀνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου ἄρχεται ὁ νέος 96ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων].

206. Λεξίγριφος.

Ἁπλοῦν φωνῆεν συγκολλῶ μὲ φθόγγον μουσικόν,
μονάδα χρόνου, μετοχὴν καί...ξύλο ἀναμμένο.
Καὶ βλέπω νὰ μοῦ γίνεται—μὰ τί ἐξαφνικόν!—
Ἕνας ἀρχαῖος στρατηγὸς ποῦ δὲν τὸν περιμένω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λεσβίου

207. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερον ἐπίσης
Ὡς καὶ τὸ τελευταῖον.
Τὸ ὅλον, φίλτατέ μου, ἂν τὤβρῃς μὴν τἀφίσῃς,
Εἶνε φαγὶ ὡραῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ Ὀρφέως Α. Ναΐδου

208. Στοιχειόγριφος.

Σὲ τρέφω, σὲ ποτίζω
Ἀλλ᾽ ὅμως τί κερδίζω;
Ἀλλοίμονον—hélas!
Μοῦ κόπτεις τὸ κεφάλι
Ἀγνώμων καὶ γελᾷς!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδιοτρόπου Ξανθούλας

209. Μωσαϊκόν.

Ὁ Δαναός, ὁ Κλέων,
Ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Κρέων
Κι᾽ ὁ Κρόνος μετ᾽ αὐτῶν,
Σοῦ δίδουν ἕνα γράμμα
Καὶ κάμνεις ἐν τῷ ἅμα
Μονάρχην παλαιόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Ζωγράφου

210. Κεκρυμμένος καὶ ἀντεστραμμένος Ρόμβος.

1.—Λῦτα, λῦσον καὶ εἰπέ...
2.—Τὴν τοῦ κόρακος φωνὴν
3.—Λέγουν εἶναι ἀπαισίαν
4.—Κι᾽ ἐξαρτῶσιν ἀπ᾽ αὐτὴν
5.—Μίαν δυσειδαιμονίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὠχροῦ Ἀμαράντου

211. Μαγικὴ Ἀντωνυμία μετὰ Γωνίας.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς ἀντωνυμίας, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ἀποτελοῦσαι κατὰ σειρὰν Γωνίαν. Ἡ πρώτη λέξις χρησιμεύει ὡς βάσις: *βρώμη, δῶρον, ἄρχων, μᾶρον, Κορέα, σοφία.*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Προσωπείου

212. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν Νηρηΐδα:
1, Βυζαντινὸς Αὐτοκράτωρ, 2, Θεὸς ἀρχαῖος. 3, Πόλις τῆς Ἰταλίας. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5, Φυτὸν ἀρωματικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐτονόμου

213. Ἐλλιποσύμφωνον.

ω-ε-ευυουι-αε ιοι-ω-ε-υυουι-ου-αυο-ο-εηω

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πρωτομαγιᾶς

214. Γρῖφος.

αφ / αφ αφ / ζστ / αφ αφ / αφ ΤΟΔΟΞ κα κα / κα αν κα / κα κα / ἴν / ταλ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βρυχωμένου Λέοντος

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 8.

91. Θεμιστοκλῆς (Θέμις, τό, κλεὶς.)—92. Κάλαϊς (κᾶ, λᾶ, εἷς.) — 93. Τὸ φουρνόξυλο.

94.
```
          Η
        Α   Λ
    Σ Φ Ρ Α Γ Ι Σ
      Ι       Ο
  Σ Μ   Ι Ο Σ   Λ Π
Α   Ο     Σ     Ο   Ο
Π Α Ν Ε Π Ι Σ Τ Η Μ Ι Ο Ν
      Ι     Α     Ω
      Σ           Ν
```

95. Κρεῖττον σιωπᾶν ἢ λαλεῖν μάτην. 96. Ἀλταὴρ (ἅλτ, ἀὴρ!)—97. Διὰ τοῦ Α: ἀσπΑλάξ, ἈρΚάς, ΠανΑμᾶς, ΤάΡας, ἌνΝας, ΚασσΑνδρα, ἀΝᾶ=ΑΚΑΡΝΑΝ. 98. ΕΠΟΨ (Ἐγωϊσμός, Πραότης, Οἴησις, Ψυχή.)—99. Μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ.—100. *Αὐτὸς ἔφα.* (αὐτὸς ἐφ᾽ ἅ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 10. Ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ αἱ τιμαὶ ἐννοοῦνται εἰς χρυσόν. Ἀγγελίαι στελλόμεναι ἄνευ τοῦ ἀντιτίμου, ἢ μὲ τὸ ἀντίτιμον ἐλλιπές, δὲν δημοσιεύονται].

Ἐγκαρδίως συλλυποῦμαι *Γόνδολαν τῆς Βενετίας* διὰ τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς της μητρός.— *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα.* *(ϛ'—50)*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν.—Jean Floris, Pension «Zuritia», Philippople (Boulgarie). *(ϛ'—51)*

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν.—Marcos D. Marcopoulos, Pension «Zarifia», Philippople (Bulgarie). *(ϛ'—52)*

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν.—Jean A. Stergidès, Pension «Zarifia», Philippople (Bulgarie). *(ϛ'—53)*

Χαιρετῶμεν Συλλόγους «Ἑλληνισμόν», «Νίκην», «Ἠῶ», «Πανελλήνιον» ἰδιαιτέρως προέδρους αὐτῶν.— *Ποιητὴς τοῦ Παρνασσοῦ, Χαῖρε Λευθεριά.* *(ϛ'—54)*

Στὸν ἀγαπητό μας *Διπλωμάτη* ἀπὸ ὅλες θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὸ βραβεῖο καὶ τὰ ἔξυπνα Παιδικά του Πνεύματα.—Αἰκ. Μ.—Μαρ. Π. *(ϛ'—55)*

***Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ* Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 9.—Στοὰ Πάππου.**

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ᾽ ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ.	10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος » »	5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος » »	3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0.25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος ***Ἐν Ἀθήναις, 8 Ἀπριλίου 1906*** ***Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 19***

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ἔτρεμεν ἡ Σελήνη, ὅταν ἄφισε τὸ βιβλίον εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἐσηκώθη. Ἤθελε νὰ τρέξῃ, νὰ φύγῃ· ἐφοβεῖτο· καὶ αὐτὴ δὲν ἐγνώριζε τί ἐφοβεῖτο, καὶ ὅμως μία ἀλλόκοτος γοητεία τὴν ἐκρατοῦσεν ἀκόμη εἰς ἐκεῖνο τὸ σιωπηλὸν σαλονάκι, ποῦ εὐωδίαζεν ὅλον ἀπὸ μίαν μεγάλην δέσμην ἀπὸ τριαντάφυλλα, ἄνθη τοῦ θερμοκηπίου, σπάνια καὶ ὡραῖα.

Τὰ μάτια της ἐσυνήθισαν μ᾽ ἐκεῖνο τὸ σκιερὸν φῶς. Ἔξαφνα, εἶδε μίαν μεγάλην καὶ ὡραίαν χαλκογραφίαν, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε προσέξῃ ἀκόμη. Ἦτο ἡ *Ἐνθρονισμένη Παναγία* τοῦ Ραφαήλου...

«Ἡ Σελήνη ἐτρελλάθηκε!» (Σελ. 145, στ. γ'.)

Ἡ Σελήνη ἔπιασε γρήγορα μὲ τὰ χέρια τὸ κεφάλι της, ποῦ τῆς ἐπονοῦσε παραπολύ. Σὰν νὰ ἔβλεπεν εἰκόνα, σκεπασμένην μὲ πέπλον, ἀλλὰ τῆς ὁποίας ὁ πέπλος σιγὰ-σιγὰ ἐσχίσθη, εἶδε τὸν ἑαυτόν της μέσα εἰς τὴν καμαρούλαν της, εἰς τὸ Παρίσι· τὸ κρεββατάκι, τὰ μικροκαμωμένα ἐπιπλάκια, τὰ παραπετάσματα ποῦ ἦσαν ἀπὸ ἄσπρην μουσελίναν, καὶ πρὸ πάντων, μία χαλκογραφία ἐντελῶς ὁμοία μὲ αὐτὴν ἐδῶ, τὴν ὁποίαν ἐπρωτόβλεπε, κάθε πρωΐ, ἅμα ἐξυπνοῦσε· ἔβλεπε τὴν λατρευτὴν μορφήν, ποῦ ὡμοίαζε μὲ μίαν ἄλλην μορφὴν—τόσον ἀγαπημένην της—ἄχ! μὰ ποία ἦτο λοιπὸν ἐκείνη ἡ γυναῖκα μὲ τὸ γλυκὸ χαμόγελο, ποῦ ἐκρατοῦσε τὴν Σελήνην εἰς τὰ γόνατά της ὅπως ἡ Παναγία κρατεῖ τὸ ἅγιον βρέφος;... Ἔξαφνα ἐκατάλαβε, ἐνθυμήθη. Μὲ τὰ χέρια της ἁπλωμένα πρὸς τὴν εἰκόνα, ὅπως ἔκαμνε πρὶν ἀπὸ τόσα χρόνια, ὅταν δὲν ἤξευρεν ἀκόμη νὰ ὁμιλῇ καλά, ἡ Σελήνη, πνιγμένη ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς θρήνους, ποῦ τὴν ἔκαμναν νὰ σπαράζῃ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἐφώναξε:

— Μαμμά!... μαμμά!...

— Ὤ! τὴν Ροβέναν παίρνει ἐπὶ τέλους... Ἐπῆγα στὸ τελευταῖο κεφάλαιον γιὰ νὰ τὸ ᾽δῶ.

Ἡ Μάγγη, παραπολὺ σαστισμένη μὲ τὴν ἀνάγνωσίν της, δὲν εἶχεν ἀκούσῃ τὴν κραυγὴν τῆς Σελήνης, καὶ ἔτρεχε νὰ τὴν πληροφορήσῃ διὰ τὰ σπουδαῖα νέα. Ἐπήδησε μέσα στὸ σαλονάκι, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ σὰν ἀπολιθωμένη.

Ἡ Σελήνη δὲν τὴν ἐκύτταζε, δὲν τὴν ἤκουε. Ἔκλαιε πάντοτε κ᾽ ἐφώναζε:

— Μαμμά!... Ὤ! ἀγαπημένη μου μαμμάκα!

Ἡ Μάγγη ὥρμησε μὲ ξεφωνητὰ πρὸς τὴν Μὶς Δούγλας, ποῦ κατέβαινε ἐκείνην τὴν στιγμήν:

— Δεσποινίς... Ἡ Σελήνη ἐτρελλάθηκε!

— Ὄχι, δὲν ἐτρελλάθηκα. Ἔχω κάπου μιὰ μαμμά, καὶ τὴν λατρεύω· καὶ ἡ μαμμά μου μοιάζει μ᾽ αὐτὴν ἐκεῖ τὴν ἄλλη μαμμά. Στὴν κάμαρά μου ἤτανε μιὰ εἰκόνα ἀπαράλλακτη μὲ αὐτὴν ἐδῶ, κ᾽ ἐγὼ ἐθαρροῦσα πάντα πῶς ἤτανε ἡ φωτογραφία τῆς ἀγαπημένης μου μαμμάκας. Θέλω νὰ φύγω. Θέλω νὰ τὴν εὕρω...

Ἡ Μὶς Δούγλας ἔπιασε τὸ κοριτσάκι εἰς τὴν ἀγκαλιάν της, τὸ ἐχάϊδευσε, τὸ ἡσύχασεν, ἐσκούπισε τὰ δάκρυά του. Ἡ Σελήνη γρήγορα συνῆλθε. Δὲν ἔκλαιε πλέον, ἀλλὰ ἐφαίνετο ἐξηντλημένη, σχεδὸν ἄρρωστη πάλιν. Τότε, ἔπεσαν τὰ μάτια της εἰς τὸ βιβλίον, ποῦ ἦτο ἀνοικτὸν ἐπάνω στὸ τραπέζι. Καὶ τὸ ἔπιασε.

— Νά! τὸ διαβάζω αὐτό, καὶ τὰ καταλαβαίνω ὅλα. Αὐτὴ εἶνε ἡ γλῶσσά μου, ἡ ἰδική μου. Ἂν δὲν ἦταν, θὰ τὸ ἐκαταλάβαινα;

— Καὶ ὅμως, τὴν ἄλλην φοράν, ὅταν σοῦ ὡμίλησα γαλλικά, δὲν τὰ ἐκαταλάβαινες.

— Ἴσως διότι δὲν τὰ μιλούσατε ὅπως ἐμεῖς...

Ἡ Σελήνη δὲν ἐγνώριζε τὴν τέχνην πῶς νὰ κάμνῃ φιλοφρονήσεις. Ἡ Μὶς Δούγλας ἐδάγκασε τὰ χείλη της, ἀλλὰ περιωρίσθη εἰς τὸ νὰ χαμογελάσῃ, καὶ ἔκαμε νέας ἐρωτήσεις πρὸς τὴν μικρούλαν. Ὡρισμένως, ἐκεῖνο τὸ μυστήριον εἶχε κινήσῃ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον της.

— Ἔλα, Σελήνη μου, ἀφοῦ